

บันทึกรัก

“อิม... เอาเล่มไหนดีนี่... สีฟ้าหรือสีชมพูดีละ สวยทุกเล่มเลยแฮะ เรา
นี่หลายใจน่าดูเหมือนกันนะนี่”

ฉันพิมพ์คำคนเดียวเบาๆ พลังเลือกสมุดไดอารี่สีหวานแบบต่างๆ ที่วาง
จำหน่ายอยู่ในร้านของตัวเองด้วยความรื่นรมย์ การเขียนไดอารี่กับฉันเป็นของคู่กัน
มาเกือบห้าปีแล้ว วันไหนไม่ได้เขียนมันเหมือนขาดอะไรไปสักอย่าง

“เอาเล่มนี้แล้วกัน สีชมพูหวานดี”

ฉันหยิบสมุดไดอารี่สีชมพูหลายดอกไม้เล็กๆ ออกมาจากกองไดอารี่ที่รอเขา
ไว้ ก่อนจะจัดเรียงสมุดไดอารี่ที่ไม่ผ่านการคัดเลือกกลับเข้าไปในตู้ตามเดิมอย่าง
เป็นระเบียบ แล้วเดินออกมาหน้าร้านพร้อมกับฮัมเพลงโปรดคลอเบาๆ อย่าง
อารมณ์ดี

ร้านของฉันชื่อว่าร้าน ‘*ใบบัวดอกไม้งด*’ เป็นร้านขายดอกไม้เล็กๆ ที่รับจัด
ดอกไม้ทุกประเภท ไม่ว่าจะป็นช่อดอกไม้ กระเช้าดอกไม้ หรือแม้แต่พวงหรีด ถ้า
มีคำสั่งฉันก็ทำได้ มีบริการจัดส่งทั้งในและนอกสถานที่ และนอกจากจะขาย
ดอกไม้แล้วในร้านของฉันยังขายสินค้าประเภทเครื่องเขียนและเครื่องใช้กระจุ
กระจิกของเด็กผู้หญิงด้วย เพื่อเอาไว้บริการลูกค้าสาวๆ ที่แวะเวียนเข้ามาซื้อ
ดอกไม้เป็นการเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่ง

ฉันหยุดยืนที่หน้าร้าน จ้องมองเงาของตัวเองที่สะท้อนกับกระจก

“โอ้โฮ คนอะไรไม่รู้ นับวันยิ่งดูดี” ฉันเอ่ยชมตัวเองพลางหมุนตัวไปมาหน้า
กระจก แม้จะมีอายุอานามใกล้เคียงสามเข้ามาทุกที แต่ฉันก็ยังคงรักษารูปร่าง
บอบบางเอาไว้ได้ไม่เปลี่ยนแปลง

“หึๆๆ”

ฉันหันขวับมามองด้านหลังเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะที่มึลึกลับดังขึ้นด้วยความขบขัน

“พี่ต้น มาเมื่อไหร่ มาแอบฟังบัวพล่ามคนเดียวแบบนี้ชี้โก่งนี่หนา” ฉันต่อว่าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“เฮ้อ ถ้าไม่แอบมาจะได้เห็นคนชมตัวเองหน้าตาเฉยเหวอ” เขาตอบกลับหัวเราะพลางก้าวเข้ามาชิด

“เดี๋ยวเหอะ ห้ามล้อบัวนะ ก็ไม่มีใครชม บัวก็ต้องชมตัวเองแบบนี้แหละ” ฉันแกล้งต่อว่าอย่างแรงจนแล้วถอยหลังออกห่างเล็กน้อย แต่เขายังคงขยับตามมาพลางจ้องมองฉันด้วยดวงตาพราวระยิบ

“เฮ้อ อยากให้ชมทำไมไม่บอกล่ะ พี่ก็ยังอยู่ทั้งคน”

“พี่ต้น” ฉันแกล้งค้อนเขาแล้วขยับถอยอีกก้าวจนแผ่นหลังติดกับกระจกหน้าร้าน แต่พี่ต้นก็ยังไม่หยุด เขาก้าวเข้ามาชิดกักฉันไว้ระหว่างตัวเขากับกระจกก่อนจะเซยคางฉันด้วยปลายนิ้วแล้วเอ่ยชมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“บัว... บัวสวยมากเลยรู้ไหม ทั้งสวยทั้งน่ารัก”

“ไม่เอาแล้ว อยู่ๆก็มาชมกันเองแบบนี้ บัวขนลุก ไปคุยกันข้างในดีกว่า” ฉันพุดกลับหัวเราะแล้วรีบพลิกตัวออกมาด้านข้าง ก่อนจะก้าววาวๆเข้าไปในร้านแล้วทรุดตัวลงนั่งหลังโต๊ะทำงานพร้อมกับบัววงโคอาร์เล็มใหม่ไว้เบื้องหน้าอย่างทะนุถนอม ถึงพี่ต้นจะเป็นคนดี แต่ฉันเป็นผู้หญิง ยังไงก็ต้องจะรักษาระยะห่างที่มีระหว่างกันไว้บ้าง

“บัวชี้โก่ง” พี่ต้นต่อว่าพลางทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับฉัน

ฉันยิ้มน้อยๆ กวาดตามองไปทั่วร้าน ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้วในร้านจึงไม่มีลูกค้าสักคน ก่อนจะหันมายิ้มตาใสให้เขา

“ชี้โก่งยังงัยคะ”

“ก็บัวแกล้งให้พี่มีความหวัง แล้วก็แฉบหนี ระวังเดะพี่จะหนีไปบ้าง แล้วอย่ามาร้องหาพี่ก็แล้วกัน” พี่ต้นต่อว่าอย่างแรงจนก่อนจะนั่งเฉยๆเหมือนจะคิดอะไรได้ ใบหน้าหล่อเหลาของเขาเปลี่ยนจากกรุ้มกริ่มเป็นเศร้าหมองอย่างรวดเร็ว

ฉันนิ้วนินทาด้วยความสงสัยในทางเสียงที่ฟังเศร้าสร้อยของเขา ก่อนจะเอ่ย

ปากถามว่า “วันนี้มีอะไรหรือเปล่าคะ พี่ต้นทำหน้าที่แปลกๆ”

“เฮ้อ...” พี่ต้นถอนใจยาว ก่อนจะกล่าวว่า “บ๊ว พี่ได้เลื่อนตำแหน่งนะ”

“เฮ้อ ได้เลื่อนตำแหน่งก็ดีนี่คะ ไม่เห็นจะต้องทำหน้าที่เศร้าเลย” ฉันทัวเงาะเบาๆ รู้สึกยินดีไปกับเขาด้วย

“เฮ้อ...” เขาถอนใจยาวเหยียดอีกครั้ง ก่อนจะกล่าวว่า “แต่พี่ต้องไปประจำที่อื่น—ไกลมาก”

ฉันทิ้มหน่อยๆ สายหน้าไปมาแล้วชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ๆ เขา “ไกลขนาดไหนกันเชียวะคะ เชียงรายหรือว่าปัตตานี”

พี่ต้นจ้องตาฉันทันที ก่อนจะลดสายตาลงมองพื้นแล้วกล่าวเสียงหนักว่า “ออสเตรเลีย”

“ออ—ออสเตรเลีย” ฉันทวนคำเสียงแผ่ว อดใจหายใจไม่ได้เมื่อได้ยินชื่อสถานที่ที่เขาจะจากไป

พี่ต้นพยักหน้ารับ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย “อิม... ทางบริษัทแม่ต้องการให้พี่ไปประจำสาขาที่ออสเตรเลียแทนผู้จัดการคนเก่าที่ลาออกไป”

ฉันทกะพริบตาถี่ๆ พยายามเรียกใจที่หายไปในให้กลับมาประจำที่

“โอ้เอ๊ย... แค่ออสเตรเลียเอง นั่งเครื่องบินไม่กี่ชั่วโมงก็ถึง” ฉันทพูดด้วยน้ำเสียงรื่นเริงพร้อมก้มยิ้มให้ แต่เขาไม่ยิ้มตอบ พี่ต้นหันหน้ามองลงไปอีก ถอนใจเบาๆ แล้วยื่นมือมากุมมือฉันทไว้

“พี่ไม่ออกไป พี่ไม่ออกจากบ๊วไปไกล” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยน่าสงสาร

“พี่ต้น—” ฉันทเอ่ยชื่อเขาเสียงแผ่ว ก่อนจะเป็นผายนิ่งเงียบไปบ้างเมื่อไม่รู้จะพูดอะไรต่อไปดี

“บ๊ว—เรามาเริ่มต้นกันใหม่เถอะนะ ให้อภัยในความโง่และความผิดของพี่ได้ไหม ไปอยู่ออสเตรเลียกับพี่นะ พี่จะดูแลบ๊วตลอดไป พี่รักบ๊วนะ” เขาเอ่ยคำรักเสียงนุ่ม จ้องหน้าฉันทันทีพลางบีบมือฉันทเบาๆ

ฉันทดึงมือออกจากอุ้งมือเขา ก้มหน้าหลบตา ก่อนจะปฏิเสธเสียงแผ่วว่า “บ๊วไปไม่ได้หรอกค่ะ บ๊วเป็นห่วงพ่อกับแม่ นังน้อยหน้า แล้วไหนจะร้านนี้อีก”

“บ๊วไม่เคยให้อภัยพี่” พี่ต้นตัดพ้อเสียงแผ่วด้วยความน้อยใจ จ้องมองฉันท

ด้วยแววตาเจ็บซ้ำ

ฉันส่ายหน้าไปมาแล้วยื่นมือไปกุมมือเขาอย่างปลอบโยน “บ๊วไม่มีอะไรจะ
อภัยให้พี่ต้น เพราะบ๊วไม่เคยโกรธพี่ต้นเลย”

“แต่ก็ไม่รักแล้ว” เขาพูดสวนออกมา ดึงมือออกจากมือฉัน ถอนใจแรงๆ
ก่อนจะเงยหน้ามองเพดานเพื่อข่มอารมณ์

ฉันนั่งอึ้งไปอีกครึ่ง อยากรจะปฏิเสธแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะสิ่งที่เขาพูดมาไม่ได้
ผิดไปจากความจริงสักเท่าไร ใช่ว่าฉันไม่ได้รักเขาแบบที่พร้อมจะร่วมชีวิต แต่ฉันรัก
เขาแบบพี่ชาย แบบเพื่อนที่แสนดี

“พี่ผิดเองบ๊ว พี่ผิดที่ทำของล้ำค่าหลุดมือไป ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน
พี่ก็ไม่มีวันจะได้มันกลับคืนมาอีกแล้ว” เขาเอ่ยเสียงเศร้าพลงมุดลูกขี้นัยน์

ฉันลูบตามเอี๊ยมมือไปจับท่อนแขนแข็งแรง ดึงให้เขาหันมาสบตา

“บ๊วรักพี่ต้นนะคะ บ๊วอยากให้พี่ต้นมีความสุข บ๊วเชื่อว่าสักวันหนึ่งพี่ต้น
จะพบกับคนที่เหมาะสมและพร้อมที่จะรักพี่แน่นอนคะ”

“พี่ไม่หวังว่าจะมีวันนั้นหรือบ๊ว” เขากล่าวเสียงเศร้า ก้มหน้ามองพื้นน้ำตา
ซีม

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะพี่ต้น” ฉันพยายามจะปลอบโยนเขาให้คลายเศร้า

“เฮ้อ...” พี่ต้นถอนใจอีกครั้งแล้วหันมาจ้องตาฉัน “พี่จะออกเดินทางในอีก
หนึ่งสัปดาห์ พี่อยากให้บ๊วคิดทบทวนดูอีกสักครั้ง ให้โอกาสพี่ได้แก้ตัวและให้
โอกาสตัวเองบ้าง เด็กนั้นคงไม่กลับมาแล้ว อยากรอเขาอีกเลยนะ”

ฉันชะงักไปทันที ความเศร้าสร้อยที่แสนจะคุ้นเคยหวนกลับมากรีดแทงหัวใจ
เจ็บแปลบจนแทบทนไม่ได้

“ขอบคุณค่ะพี่ต้น” ฉันเอ่ยเบาๆ เมื่อเรียกสติกลับคืนมาได้แล้ว เงยหน้า
สบตาเขา ยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า “เราจะเป็นเพื่อนกันตลอด
ไปนะคะ บ๊วคงไม่ไปส่งพี่ เพราะบ๊วไม่ขอการจากลา”

“บ๊ว—” พี่ต้นร่ำพึมพำในลำคอ ก่อนจะสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ อย่างคน
ตัดใจได้ ยิ้มให้ฉันน้อยๆ แล้วกล่าวว่า “พี่—กลับก่อนนะ เราคงไม่ได้พบกันอีก พี่
ขอให้บ๊วมีความสุขกับสิ่งที่เลือกแล้ว” เมื่อพูดจบพี่ต้นก็หันหลังเดินออกไปจากร้าน
ดอกไม้เล็กๆ ของฉันทันที

“เฮ้อ...” ฉันถอนใจเบาๆ จ้องมองแผ่นหลังของชายหนุ่มที่แสนดีและรักฉัน

อย่างจริงจังมาโดยตลอดเดินจากไปด้วยหัวใจหนักหน่วง แม้จะเศร้าใจแต่ฉันไม่เสียใจสักนิดที่ปฏิเสธเขาในวันนี้ พี่ต้นดีเกินกว่าจะมารักผู้หญิงที่ยกหัวใจรักของตัวเองให้ชายอื่นไปแล้วอย่างฉัน

“เสียดาย”

เสียงคุ่นหูของเพื่อนรักแว่วมาจากหลังร้าน ฉันหันไปมองยิ้มให้เพื่อนซี้ก่อนจะแก้มองด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เสียดายอะไรของแกนั่งน้อยหน้า”

“เสียดายผู้ชายดีทุกอย่างพี่ต้น” นั่งน้อยหน้าตอบพลางจ้องหน้าฉันเขม็ง

ฉันยกมือเท้าเอาจับ จ้องตอบด้วยสายตาดำทมิฬ “อ้อ... นี่แกแอบฟังเราคุยกันสิ นิสัยไม่ดีเลยแก่นี่ ถ้าเสียดายมากนักก็ตามเขาไปสิ ยังทันนะ”

“ฉันไม่ได้พูดเล่นนะนั่งบัว” นั่งน้อยหน้าขึ้นเสียงแหลมสูงอย่างเหลือออกก่อนจะใส่ฉันอีกชุดใหญ่

“แกไม่ควรจะปล่อยให้เขาหลุดมือไป เขาอาจจะเคยทำผิดพลาดมาบ้างแต่มันก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้อภัยไม่ได้ไม่ใช่หรือ” มันพูดด้วยท่าทางฮึดฮัดอย่างไม่สบอารมณ์

“ฉันไม่เคยโกรธเขา แกก็รู้” ฉันปฏิเสธพลางทรุดลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมอย่างอ่อนแรง

“ใช่—แกไม่ได้โกรธเขา แต่แกลืมเด็กคนนั้นไม่ได้” เพื่อนซี้กล่าวเสียงดังพลางจ้องหน้าฉันเขม็ง

ฉันจ้องตอบ ก่อนจะก้มหน้าหลบตา หยิบสมุดไดอารี่มาถือไว้

“แกดูร้านทีนะ ฉันจะขึ้นไปเขียนไดอารี่ที่ชั้นบน” ฉันผุดลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหลังร้าน แต่นั่งน้อยหน้าไม่ยอม มันก้าวตามมาคว้าแขนฉันไว้ แล้วดึงให้หันมาสบตา

“แกจะรอเขาไปถึงเมื่อไร” มันถามพลางจ้องหน้าฉันเขม็ง

“ฉันไม่เคยรอเขา” ฉันตอบเสียงแผ่ว หลุบเปลือกตาลงมองพื้น

“ถ้าไม่รอแล้วแกเขียนไดอารี่พวกนั้นทำไมทุกวัน” นั่งน้อยหน้าถามพลางพยายามให้ฉันหันกลับมาสนใจมันอีกครั้ง “ห้าปีแล้วนะบัว ห้าปีที่เขาหายไปจากชีวิตของแก”

ฉันสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆอย่างเด็ดเดี่ยว เงยหน้าขึ้นจ้องตามันตอบ ก่อนจะกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ฉันบันทึกความรักของฉันไว้ต่างหาก”

นั่งน้อยหน้าปล่อยแขนฉัน ส่งเสียงในลำคอด้วยความขัดใจ ก่อนจะตะโกนอย่างหัวเสียว่า “แกจะจมอยู่กับความรักที่ไม่มีตัวตนไปทำไมบัว ทำทำไมไม่ให้โอกาสตัวเองบ้าง ยังมีคนที่รักและเป็นห่วงแกอยู่ทั้งคน พี่ต้นเขารักแกนะบัว”

“ฉันรู้่น้อยหน้า แต่ฉันรักใครไม่ได้หรอก ฉันมีหัวใจดวงเดียว และเขาก็เอามันไปแล้ว” ฉันตอบเสียงแผ่วพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

“ลืมเขาเถอะบัว ปานนี้เด็กนั่นลืมแกไปนานแล้ว” นั่งน้อยหน้าขยับเข้ามาใกล้พยายามเกลี้ยกล่อมฉันอีกครั้ง

“ใช่—ตอนนี้เขาอาจจะลืมฉันไปแล้วก็ได้ แต่ฉันไม่เคยลืมเขา ฉันจะถนอมความรักที่เคยมีระหว่างกันเอาไว้ตลอดกาล” ฉันยิ้มน้อยๆ หันหลังกลับแล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสองของร้าน ปล่อยให้เพื่อนรักยืนนิ่งอยู่เพียงลำพัง

ทำไมฉันจะไม่รู้ว่านั่งน้อยหน้ารักและเป็นห่วงฉัน แต่เรื่องของหัวใจเป็นเรื่องที่ไม่สามารถอธิบายให้ใครเข้าใจได้ มันอาจจะคิดว่าฉันกำลังจมอยู่กับความเศร้าที่เกิดจากการรอคอยที่ไม่มีวันสมหวัง แต่ในความเป็นจริงนั้น ฉันกำลังมีความสุขต่างหาก สุขที่เกิดจากการได้รัก และทะนุถนอมความรักของตนไว้ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ตาม

ฉันยิ้มน้อยๆให้กับความคิดของตัวเอง ก่อนจะทรุดลงนั่งหลังโต๊ะทำงานตัวโปรด เปิดสมุดไดอารี่เล่มใหม่ที่เพิ่งเลือกมาออกแล้วบรรจงจดปลายปากกาบันทึกความรักของฉันลงในแผ่นกระดาษอีกครั้งด้วยใบหน้าเป็นยิ้ม

‘ความรักของฉันเริ่มต้นจากจดหมายจากแดนไกลฉบับหนึ่ง มันโอบอุ้มมาหาฉันอย่างไม่คาดฝัน จากวันนั้นจวบจนวันนี้เวลาที่ผ่านมาเกือบห้าปีแล้ว แต่สำหรับฉันกลับรู้สึกว่าการเกิดขึ้เมื่อวานนี้เอง ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น เขาก็ยังคงอยู่ในหัวใจของฉัน และจะคงอยู่ตลอดไป トラバเท่าที่ฉันยังมีลมหายใจ...’

หลานชายจากอเมริกา

ดวงตะวันกลมโตเคลื่อนลับขอบตึกไปแล้ว เมื่อฉันหอบข้าวของที่ซื้อจากตลาดสดหน้าปากซอยกลับมาถึงบ้าน บ้านของฉันเป็นบ้านไม้สองชั้นหลังเล็กล้อมรอบด้วยกำแพงสีขาวแน่นหนา รอบบ้านปลูกไม้ใหญ่ประเภทมะม่วงและขนุน ส่งผลให้บ้านหลังน้อยค่อนข้างร่มรื่นเมื่อเปรียบเทียบกับบ้านหลังอื่นที่อยู่ในละแวกเดียวกัน

ฉันก้าวเรือยๆมาหยุดยืนหน้าประตูรั้วสูงแข็งแรง ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงเพื่อหยิบกุญแจมาไขประตูบานเล็ก ก่อนจะหยุดขมวดคิ้วใส่ผู้จดหมายสีแดงตรงหน้าครู่หนึ่งด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็นซองจดหมายสีขาวสะอาดตานอนนิ่งอยู่ภายในตู้จดหมายใบเก่า อคติใจจะคนสงสัยไม่ได้ว่าใครกันหนอส่งจดหมายมาหาฉัน ในยุคที่โทรศัพท์มือถือถือเฟื่องฟูเช่นทุกวันนี้

“อืม... มีจดหมาย ของใครหว่า ของแม่ แม่นี้ก็แปลก โทรศัพท์ก็มี ส่งจดหมายมาทำไม” ฉันพึมพำคนเดียว หยิบจดหมายออกจากตู้ แล้วเดินเข้าบ้านพร้อมกับฮัมเพลงที่ชอบเบาๆ

วันนี้ฉันมีความสุขจริงๆเลย ทำไมนะเธอ ก็วันนี้ที่ต้นจะมากินข้าวที่บ้านฉันคบกับพี่ต้นมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย พี่ต้นป้อปูล่ามาก หน้าตาดี ตัวสูง ผิวขาว ดวงตาวาววรี คิ้วดกดำ จมูกโด่งรับกับปากสวยได้รูป เรียนก็เก่ง เล่นกีฬาก็เก่ง มีคนมาชอบเขาตั้งมากมาย แต่เขาเลือกที่จะคบฉันเป็นแฟน ทั้ๆที่ฉันก็ไม่ได้สะดวกอะไร หน้าตาก็ธรรมดา ตัวเล็กผอมแห้ง หน้าขาวซีด ดีแต่ว่าเรียนเก่ง พี่ต้นเรียนกฎหมาย เขาจบออกมาทำงานเป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายให้กับบริษัทอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ส่วนฉันจบศิลปศาสตร์ แต่มาเปิดร้านขาย

ดอกไม้

ฉันเดินเรื่อยๆผ่านสวนเล็กๆที่จัดแต่งอย่างง่ายๆด้วยฝีมือตนเองเข้าไปในบ้าน ก่อนจะวางจดหมายไว้หน้าโทรทัศน์อย่างไม่ใส่ใจ หอบกับข้าวที่ซื้อมาเข้าไปในครัว แล้วเริ่มแสดงฝีมือของแม่ศรีเรือนทันที พออาหารทุกอย่างเสร็จ ฉันก็ขึ้นไปอาบน้ำ แล้วลงมาจัดโต๊ะอาหารรอพี่ต้นด้วยใจจดจ่อพร้อมกับยิ้มกริ่มไปตลอดเวลา จะทำยังไงได้ก็คนมีความสุขนี่หนา

(((กริ่งกริ่ง)))

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น ฉันแทบจะบินไปเปิดประตู ที่หน้าบ้าน พี่ต้นยืนยิ้มหล่อเหลาอยู่พร้อมกับดอกไม้ช่อใหญ่ในมือ

“พี่ต้น” ฉันเรียกเบาๆพร้อมกับยิ้มให้อย่างเคอะเขินพลางรับดอกไม้ที่เขายื่นให้มาถือไว้

“ทั้งๆที่บัวเปิดร้านขายดอกไม้ที่พี่ก็ยังบ้าซื้อดอกไม้มาให้” พี่ต้นเอ่ยเสียงนุ่มพร้อมกับยิ้มหน้าแดง

“ไม่เป็นไร บัวชอบดอกไม้ แต่ถ้าจะให้ดีคราวหลังพี่ต้นมาซื้อที่ร้านบัวนะ” ฉันพูดหยอกเขา พี่ต้นยิ้มหน้าแดงอีก ฉันชอบจริงๆเลยเวลาที่พี่ต้นหน้าแดงน่ารักดี

หลังจากนั้นเราเริ่มรับประทานอาหารเย็นกัน พี่ต้นชมฝีมือทำอาหารของฉันไม่ขาดปาก ก็แน่ละ ฉันทำสุดฝีมือก็เพื่อพี่ต้นคนดี พอรับประทานอาหารเย็นเสร็จเราก็ไปนั่งดูโทรทัศน์ด้วยกันเงียบๆ

ตลอดเวลาที่เรานั่งอยู่ด้วยกัน ฉันแอบมองหน้าของพี่ต้นเวลาที่เขาผลอ พี่ต้นรูปหล่อ สะอาด และใจดี ชาติที่แล้วฉันคงทำบุญไว้มาก ชาตินี้เลยได้พี่ต้นมาเป็นแฟน

“บัว เป็นอะไรนั่งยิ้มหวานเชียว” พี่ต้นถามพลางขยับเข้ามาใกล้

“บัวชอบมองพี่ต้น” ฉันตอบพร้อมกับยิ้มพอใจ เวลาแผ่นอกแข็งแรงของพี่ต้นสัมผัสกับหัวไหล่ฉันเนี่ยรู้สึกดีจริงๆเลย

พี่ต้นหน้าแดงแล้วหยอดเสียงหวาน “พี่ก็ชอบมองบัว”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มและดวงตาเป็นประกายระยิบระยับของเขาทำให้ฉันหน้าแดงบ้างจนต้องก้มหลบตา

“บัวหลับตาลงสิ อะไรคิดขนตานะ” เขาพูดเบาๆ เขยคางฉันขึ้นสบตา

ฉันหลับตาลงทันทีไม่รอให้สิ่งเป็นครั้งที่สอง ก่อนจะลืมตาขึ้นอย่างตระหนก เมื่อรู้สึกว่ามีมือบีบปากอุ่นร้อนของพืดันแนบลงบนริมฝีปากของฉันแผ่วเบา จากนั้นค่อยๆ หนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ลิ้นอุ่นๆ ของเขาแทรกเข้ามาภายในอย่างนุ่มนวล

“ครั้งหนึ่งของชีวิต ที่เราทำหายไป ต่อให้นอนเสียชีวิตไปจนตาย มันก็เท่านั้น เหลืออีกครึ่งชีวิตที่มันยังต้องการ...”*

ในขณะที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามครรลองของมัน เสียงโทรศัพท์มือถือถือเจ้ากรรมดันดังชัดขึ้น เราสองคนผวาออกจากกัน หน้าแดงก่ำ เชนจนบอกไม่ถูก ก่อนที่ฉันจะยิ้มอายๆ ให้แล้วรีบลุกขึ้นไปรับสาย ฉันเดินตรงไปคิดว่าโทรศัพท์ที่ฉันดูเห็นเป็นเบอร์ของแม่ที่อยู่ดูโซซัดโซเซที่ไหนสักแห่ง ฉันรีบส่งสัญญาณให้พืดันเงียบ ก่อนจะถูกดริบสาย เพราะแม่ฉันค่อนข้างจะเข้มงวดเรื่องผู้ชาย ถ้าแม่รู้ว่าฉันเพิ่งจูบกับพืดัน แม่คงเป็นลมแน่ ฉันสูดลมหายใจเข้าปอดหนึ่งครั้งแล้วกรอกเสียงลงไป รู้สึกชัดใจนิดๆ ที่ถูกขัดจังหวะ

“สวีสวีคะ บัวพูดคะแม่”

“บัว แม่จะลูก” แม่ตอบกลับมาเสียงใสเช่นเดิม

“จ๋าแม่ บัวเอง มีอะไรจ๊ะ” ฉันถามเสียงใสไม่แพ้กัน

“บัวได้รับจดหมายของป้าสร้อยหรือยังลูก” แม่ถามกลับมาแล้วนึ่งรอ

ฉันขมวดคิ้วครุ่นคิด ก่อนจะถามว่า “ป้าสร้อยที่สาวแม่ที่อยู่อเมริกาหรือจ๊ะ”

“ใช่ ก็ป้าสร้อยพี่สาวของแม่ที่เขาได้ผัวฝรั่งแล้วย้ายไปอยู่อเมริกานั้นแหละ เกิดคิดว่าแม่มีพี่สาวที่คนกันอี เด็กอะไรก็ไม่รู้ ป้าตัวเองยังจำไม่ได้” แม่บ่นต่อเป็นเพลง

“แหมแม่ก็ ป้าเขาไปอยู่อเมริกาเป็นชาติแล้ว หนูจะลืมไปบ้างก็ไม่แปลกหรอก แต่ตอนนั้นนี่ก็ออกแล้ว ป้าสร้อยพี่สาวแม่สามีถูกรถชนตาย ต่อมาได้สามีใหม่เป็นฝรั่งก็เลยย้ายตามไปอยู่ด้วยกัน มีลูกสาวกับสามีเก่าคนหนึ่งชื่อพี่ลิ้ม แต่เขาไปอเมริกาตั้งนานแล้วนี่ ทำไมเธอ” ฉันรื้อฟื้นในความทรงจำให้แม่ฟัง ก่อนจะถามต่อแบบงงๆ

“นี่แกยังไม่ได้รับจดหมายของแม่หรือ” แม่ถามกลับมา เสียงซักไมไ่แล้ว

* ครั้งหนึ่งของชีวิต - เสาวลักษณ์ ลีละบุตร

“รับ อ้อรับแล้วจ๊ะ” ฉันทึ่งถึงจดหมายเมื่อตอนเย็นขึ้นมาได้ แต่ตอนนั้นมันยุ่งเลยไม่ได้อ่าน

“บัว แกจำตอนที่พ่อไม่สบาย บ้านเราเดือดร้อนมาก แม่ต้องเอาที่นาไปจำนองมารักษา แล้วก็ไม่มีเงินไถ่ แกก็ยิ่งเรียนไม่จบ ที่นาก็เกือบถูกเขายึด” แม่เท้าความยาวเหยียดเหมือนทุกครั้งที่จะใช้ให้ฉันทำอะไรให้

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับจดหมายล่ะ” ฉันทถามแข็งๆ

“กำลังจะเกี่ยวแล้ว รอหน่อยสิแกนี่ ตอนนั้นก็ได้ป่าสร้อยนี้แหละที่ให้เงินเรายืมมาได้ทีนา แล้วตอนที่แกเปิดร้านรู้ใหม่ว่าแม่เอาเงินห้าแสนที่ไหนมาให้แกแข่งร้าน” แม่ดูเสียงขุ่นแล้วร้ายต่ออียิตยาว

“ก็เงินจำนองที่ ไม่ใช่เหรอ” ฉันทถามเสียงเรียบ

“ไม่ใช่ แม่โกหกแก ความจริงเป็นเงินป่าสร้อย” แม่ตอบกลับมาเสียงอ่อย ฉันทถอนใจเบาๆ เริ่มปวดหัวขึ้นมาทันที “แล้วไง เขาทวงเงินคืนเหรอ บอกเขาไปก่อนสิว่ายังไม่มี แล้วหนูจะรีบหาเงินไปเคลียร์ให้” ตอนนั้นฉันทปวดหัวขึ้นมาจริงๆแล้ว ร้านเพิ่งเปิด ลูกค้าก็ยังไม่มาก แล้วฉันจะหาเงินที่ไหนไปให้เขา

“บัว ฟังแม่อยู่หรือเปล่า” แม่ถามขึ้นเมื่อเห็นฉันเงยไป

“ฟังจ๊ะ เขาทวงเงินแม่เหรอ” ฉันทตอบแล้วถามต่อด้วยน้ำเสียงเหน้อยหน่าย

“เปล่า นี่แกไม่ได้อ่านจดหมายที่แม่ส่งไปให้เหรอ ป่าสร้อยเขาจะยกหนี้ให้เรา” แม่ตอบกลับมา น้ำเสียงมีแววสงสัย

ฉันหูฟังขึ้นมาทันทีที่ได้ยินประโยคนี้ รีบถามต่อว่า “จริงหรือแม่ แล้วแม่ไม่บอกหนูแต่แรก ปล่อยให้หนูกลัวใจแทบแย่”

“อย่าเพิ่งดีใจไปยัยบัว ของฟรีในโลกนี้มีที่ไหนกัน เขาไม่ได้ยกให้เฉยๆแต่เขาขอให้แกช่วยอะไรเขาสักอย่างหนึ่ง ไม่ยากหรอก”

นั่น ดูแม่ฉัน สำนัดสำนวนไชยออยชะที่ไหน

“แล้วเขาจะเอายังไงล่ะแม่ แม่ก็ไม่ยอมพูดให้หมด หนูยุ่งอยู่นะ” ฉันทพูดพลางหันไปหลิวตาให้พี่ตันที่ยิ้มแก้มแทบปริอยู่ข้างๆ เมื่อฉันบอกแม่ว่ายุ่งอยู่

“แม่ถึงได้ส่งจดหมายนั้นไปให้แกไงล่ะ” แม่ตอบกลับมาแต่ไม่ได้ให้ความกระจ่างเท่าใดนัก

ฉันทำหน้ายุ่งมองจดหมายของแม่อีกหน “จดหมายเกี่ยวอะไรด้วยล่ะแม่”

“ป่าสร้อยเขาอยากให้แกช่วยดูแลหลานเขาหน่อย หลานชาย ลูกของส้ม

ตอนนี้ที่เมืองนอกเขาปิดเทอม ป้าสร้อยเลยอยากให้หลานเขามาเที่ยวเมืองไทย จะรู้เรื่องประเทศของแม่ของยายบ้าง แล้วที่นี้เขาก็ไม่มีญาติที่ไหนนอกจากเรา เขาก็เลยอยากให้เราช่วยเลี้ยงหลานให้หน่อย แค่ช่วงสั้นๆสองสามเดือน เดียวพอโรงเรียนเปิดเขาก็กลับ แก่ซัดซ้ออะไรไหม” แม่จบคำพูดก็ยาวด้วยคำถามที่ดู เหมือนคำสั่ง

“บัวไม่มีปัญหาหรอกแม่ แม่ก็รู้ว่าบัวรักเด็กจะตายไป ว่าแต่มันไม่ง่ายไป หน่อยเหรอแม่ เงินที่ยืมมาตั้งเยอะ อยู่ๆจะยกให้ฟรีๆแค่เลี้ยงหลานให้หน่อยนะ” ฉันถามด้วยความสงสัย พลังหันมาสบตาพี่ต้นที่ทำหน้าแบบเดียวกัน

“แม่อีกไม่รู้เหมือนกัน ก็ป้าสร้อยเขาบอกมาอย่างนี้ แก่ก็ยาระแวงให้มาก นึกเลย มีหนี้แล้วไม่ต้องใช้ก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอ” แม่ฉันสรุปแบบง่ายๆตามนิสัยของ แก

ฉันถอนใจเบาๆถามต่อว่า “อ้า ดีก็ดี แล้วเขาจะมาเมื่อไรล่ะ”

แม่นิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะตอบว่า “ไม่รู้สิ เห็นป้าสร้อยแกบอกว่ายืมบอก เอาไว้ในจดหมาย แม่อ่านไม่ออกก็เลยส่งไปให้แกอ่านเอาเอง ถ้าแกไม่มีปัญหา อะไร ก็แค่นี้ละ มันเปลืองค่าโทรศัพท์ ใต...ๆๆ”

แม่ตัดสายไปทันทีที่พูดจบ ฉันส่ายหัวไปมาอย่างอ่อนใจ นี่แหละแม่ฉัน มองทุกอย่างง่ายไปหมด

ฉันเดินไปหยิบจดหมาย ก่อนจะมาทิ้งตัวลงนั่งข้างๆพี่ต้น แล้วเอ่ยถามเขา ว่า “บัวต้องกลายเป็นแม่ลูกอ่อนสักสามสี่เดือน พี่ต้นรับได้ไหม”

“ไม่ พี่รักเด็ก แล้วหลานของบัวนี่เป็นลูกครึ่งด้วยหรือเปล่า ถ้าใช่ก็น่ารัก ดินะ” พี่ต้นพูดอึ้งๆ

“อืม... ไม่รู้สิ บัวไม่ได้ถาม บ้านเรากับป้าสร้อยไม่ค่อยได้ติดต่อกันเท่าไร เพราะแกไปอเมริกา นานแล้วตั้งแต่บัวเด็กๆ แล้วก็ไม่เคยกลับมาเลย นานๆจะ โทรศัพท์มาหาแม่ทีหนึ่ง” ฉันตอบพลังแะจดหมายออกอ่าน

จดหมายทั้งฉบับเขียนด้วยภาษาอังกฤษหัดๆอ่านยากมาก มิน่าล่ะแม่ถึง ไม่รู้อะไรสักอย่าง ฉันถอนใจเบาๆอีกครั้ง นี่จะพูดกันรู้เรื่องรีเปล่านะ ถ้าเด็กนั้นพูด ภาษาไทยไม่ได้สักคำฉันจะทำยังไงดี ฉันบ่นยืดยาวในใจแล้วหันไปสบตาพี่ต้น ที่มองมาอย่างสนใจ ฉันเลยยื่นจดหมายให้เขาดู แล้วเราก็เริ่มอ่านพร้อมกัน เพราะฉันไม่เคยมีความลับกับพี่ต้นอยู่แล้ว

จดหมายฉบับนั้นเขียนมาไม่ยาวนานนัก ตัวหนังสือโย้ไปเย້มา เหมือนลายมือเด็กประถมที่เพิ่งหัดเขียนภาษาอังกฤษ เขาบอกว่าชื่อบาร์มี เจมส์ โรเบิร์ตสัน เรียกชื่อเล่นว่าเจมส์ เป็นหลานป่าสร้อย อยกมาเที่ยวเมืองไทยสักสองสามเดือน มาคนเดียว เทียวบินที่xxx ช่วยมารับหน่อย ที่สนามบินดอนเมือง วันที่ 27 มกราคม เวลา ห้าโมงครึ่ง ฉันกับพี่ตื่นหันมาสบตากันอย่างตระหนก 27 มกราคม ก็วันนี้ไม่ใช่เหรอ ห้าโมงครึ่ง

‘**โธ่แม่เจ้า!**’ ฉันอุทานในใจอย่างตระหนก หันขวับไปดูนาฬิกาบนฝาผนัง ที่ชี้บอกเวลาว่าอีกสิบนาทีทุ่มตรง เด็กนั้นมาถึงตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว แถมยังมาคนเดียวด้วย

“พี่ตื่น พ่อหนูเจมส์มาถึงตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว ตายแล้วป่านนี้ไม่ร้องไห้เล่นสนามบินแล้วหรือ” ฉันพูดด้วยความตกใจ ได้รับความหุกูญแตรถักกับกระเป๋าก็

“เดี่ยวไปรอพี่ พี่จะไปส่งให้ บัวขับรถไม่คล่อง มีดแล้วมันอันตราย” พี่ตื่นพูดด้วยความเป็นห่วงแล้วผุดลุกขึ้นยืน

ฉันยิ้มหวานด้วยความยินดี พี่ตื่นดีกับฉันเสมอต้นเสมอปลาย ฉันช่างโชคดีจริงๆ

เราสองคนรีบออกเดินทางทันที พี่ตื่นขับรถคันเก่งของเขาไปส่งฉันที่สนามบิน ในขณะที่ฉันใจเต้นตุบตามไปตลอดทาง

‘แม่ล่ะแม่กว่าจะส่งจดหมายมาได้ ไม่รู้เด็กนั้นเป็นยังไงมั้ง ตัวคนเดียวห่างบ้านห่างเมือง พ่อแม่เขาก็เหลือเกิน ให้เด็กสิบขวบนั่งเครื่องบินข้ามโลกมาคนเดียวก็ได้ พวกฝรั่งนี่ก็แปลกเลี้ยงลูกยังไงของเขาละ แล้วนี่ถ้าลูกเขาหายไป ฉันจะเอาที่ไหนไปใช้เขา ถ้าเขาโกรธแล้วพาลมาทวงเงินที่ยืมคืน ฉันจะทำยังไงนี่’

ฉันคิดไปต่างๆนานา ด้วยความหวาดหวั่น จนถึงสนามบินดอนเมือง ฉันรีบกระโดดลงจากรถ โดยให้พี่ตื่นไปหาที่จอดรถคนเดียว ส่วนฉันรีบวิ่งเข้าไปข้างในอย่างร้อนรน พลังภาวนาว่า

‘อย่าไปไหนนะพ่อหนูเจมส์ น้ำบัวมาแล้ว...’

ท่ามกลางห้องพักรู้โดยสารกว้างใหญ่ ฉันยืนหม่นคว้างอยู่คนเดียว กวาดสายตามองไปรอบตัว หาเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ

‘โธ่ แม่เจ้า แล้วเราจะหาเจอได้ไง คนเพียบเลยทั้งไทยทั้งเทศ ทั้งหัวแดง

หัวดำเต็มไปหมด แล้วเด็กนั้นอยู่ไหนล่ะ แล้วที่สำคัญเด็กนั้นหน้าตาอย่างไรล่ะ อย่าว่าแต่หน้าตาเลย เด็กนั้นอายุเท่าไรก็ไม่รู้'

ฉันอยากจะเอาหัวโขกพื้นให้ตายๆ ไปเลย ตอนออกจากบ้านก็รีบเร่งจนลืมดูว่าในซองจดหมายมีรูปพ่อหนูเจมส์สอดอยู่ข้างหรือเปล่า แล้วฉันจะหาเขาเจอไหมนี่ หน้าตาเป็นอย่างไรก็ไม่รู้' ฉันคร่ำครวญในใจ ยกมือเกาหัวแกรกๆ อย่างจนปัญญา

'เอวอะ ดูมันทีละคนเลย ชื่อบารมี เจมส์ โรเบิร์ตสัน เป็นลูกพี่ลัม พี่ลัม แก่กว่าฉันแปดปี ตอนนี้นั้นอายุยี่สิบสี่ พี่ลัมก็น่าจะอายุสามสิบสอง ถ้ามีลูกตอนอายุยี่สิบกว่า ตอนนีพ่อกูนั่นก็น่าจะอายุราวๆ สิบขวบ ชื่อบารมี ชื่อกลางว่าเจมส์ ก็น่าจะเป็นลูกครึ่ง'

ฉันพยายามประมวลหน้าตาและอายุของพ่อหนูน้อยจากข้อมูลเท่าที่มีอยู่ หลังจากนั้นฉันก็เริ่มมองหาเด็กฝรั่งอายุราวสิบขวบที่ยืนอยู่คนเดียว

หลังจากที่ใช้เวลาค้นหาอยู่ดีใจหนึ่ง ฉันก็พบเป้าหมายของฉันจนได้ เด็กผู้ชายอายุราวสิบขวบ หัวแดงแจ๋เลย ยืนอยู่คนเดียว แถมท่าทำราวกับจะร้องไห้ ฉันยิ้มอย่างดีใจรีบวิ่งเข้าไปหาทันที แต่ทว่ายังไม่ทันไปถึงฉันก็ชนเข้ากับแผ่นอกแข็งๆ ของใครคนหนึ่งที่สูงสูงมาก ฉันเซถลาไปทางด้านหลังอย่างแรง และคงล้มลงก้นกระแทกพื้นไปแล้วถ้าเขาไม่ยื่นมือมาดึงฉันไว้ ฉันร้องหวีดเบาๆ ด้วยความตกใจ เขาตวัดอ้อมแขนแข็งแรงโอบรอบตัวฉัน แล้วรัดเอาไว้แน่น ฉันยกมือจับแขนของเขาเพื่อทรงตัว และดันตัวเขาออกเบาๆ เมื่อยืนได้มั่นคงแล้ว โดยไม่ลืมเงยหน้ามองคนที่ฉันเพิ่งวิ่งชน ปากฉันอ้าค้างทันทีที่เห็นเขาชัดๆ

'ไอ้... แม่เจ้า หล่อชะมัดเลย...'

เขาเป็นชายชาวต่างชาติที่สูงมาก สูงกว่าฉันอย่างน้อยสองคืบ ผมสีน้ำตาลทองของเขาค่อนข้างยาวระต้นคอ ผิวขาวสะอาดอมชมพูดูเนียนละเอียด ไม่มีกระดกนิด จมูกโด่งสวยรับกับริมฝีปากที่ไม่บางเหมือนพวกฝรั่งทั่วไป แต่ที่ชวนตะลึงก็คือดวงตาเขียวยาวแสนสวยคู่นั้น มันทั้งดำขลับและคมกริบทีเดียว ดูแล้วเขาคงอายุไม่เท่าไร คงอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เขายิ้มให้ฉันตาเป็นประกาย ในขณะที่ฉันยังยืนเซอ ปากอ้าค้างอยู่

"แอม ซอร์รี่" ฉันกล่าวขอโทษตะกุกตะกัก ไม่รู้เป็นอะไรเจอฝรั่งที่ไร ภาษาอังกฤษที่อุตสาหะเรียนมาตั้งหลายปีบินหนีไปหมด ฉันรีบลนลานเดินอ้อมเขา

จะตรงไปหาเด็กคนนั้นอีก แต่เขาไม่ยอม หันกลับมาดึงแขนฉันไว้ ฉันสะบัดออก
ทันทีด้วยความโมโห จ้องหน้าเขาเขม็ง

นายฝรั่งคนนั้นยิ้มก่อนจะพูดว่า “มิสบังกช”

ฉันจ้องมองเขาด้วยความงงงัน ฝรั่งนี้รู้จักฉัน ฉันไม่เคยมีเพื่อนเป็นฝรั่ง
นี่นา โดยเฉพาะที่หล่อลากดินแบบนี้ เขายิ้มอีกเมื่อเห็นฉันยังนั่งเงียบ

“ไอ แอม บาร์มี เจมส์ โรเบิร์ตสัน” เขาบอกเป็นภาษาอังกฤษเร็วปรือ
พร้อมกับยิ้มพราย ส่งผลให้ใบหน้าคมคายยิ่งดูหล่อเหลาขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

ฉันกะพริบตาปริบๆ สงสัยสมองฉันจะไม่สั่งให้ทำอย่างอื่น ถ้าเมื่อกี้ฉัน
ตกใจ ตอนนี้นั้นคงช็อคไปแล้ว เจ้าฝรั่งรูปหล่อนี้บอกฉันว่าเขาคือพ่อหนูเจมส์ ลูก
พี่ส้ม

“อย่ามาล้อเล่นน่า พี่ส้มจะมีลูกโตขนาดนี้ได้ยังไง” ด้วยความตกใจฉัน
เฉลอพูดภาษาไทยออกไปยี่ดียว

“ถ้าพี่ส้มของคุณหมายถึงนางสาวนวลวรรณ แสงทองละก็ ใช่ เธอเป็นแม่
ผมเอง” เขาตอบกลับมาด้วยภาษาไทยแปร่งน้อยๆ แบบฝรั่งพูดไทย แต่ก็ฟังดูมี
เสน่ห์อย่างประหลาด

ฉันนั่งงันไปอีกครึ่ง ยังช็อคไม่หาย แต่ก่อนจะพูดอะไร พี่ต้นก็วิ่งเข้ามาพอดี
ฉันรีบถลาไปเกาะแขนเขาทันที

“พี่ต้น ผู้ชายคนนี้เขาบอกว่าเขาคือตาเจมส์...” ฉันบอกพี่ต้นเสียงสั่น พี่ต้น
จ้องมองเขาเขม็ง คงจะช็อคไม่ต่างจากฉัน ส่วนตาฝรั่งนั้นจ้องมองเราสองคนด้วย
แววตาแปลกๆ

“เราจะเชื่อได้ยังไงว่าคุณคือ... บาร์มี เจมส์ โรเบิร์ตสัน” พี่ต้นถามเขา

เขามองพี่ต้นแต่ไม่มีรอยยิ้มให้เหมือนที่มองฉัน ก่อนจะล้วงบัตรสี่เหลี่ยม
เล็กๆ ใบหนึ่งส่งให้

ฉันรับมาอ่าน มันเป็นบัตรประชาชน แต่เป็นของอเมริกา ฉันพลิกซ้าย
พลิกขวาด้วยความแปลกใจ เกิดมายังไม่เคยเห็นบัตรประชาชนของประเทศ
สหรัฐอเมริกา ในนั้นมีรูปของเขาและชื่อที่ฉันอ่านได้ว่า มิสเตอร์บาร์มี เจมส์
โรเบิร์ตสัน และวันเดือนปีเกิด ที่บอกว่าเกิดปี 1988 ฉันรีบคำนวณอย่างว่องไว
1988 เท่ากับ พ.ศ.2531 เขาอายุ 17 ปี

‘ไอ้โฮ เด็กอเมริกันอายุ 17 ปี เป็นหนุ่มขนาดนี้เลยหรอ’

ฉันอุทานในใจ แต่ที่น่าตกก็คือพี่ส้อมแก่กว่าฉันแปดปีมีลูกอายุ 17 นี่เขามีลูกตั้งแต่อายุเท่าไรนี่ ฉันคิดด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ได้คำนวณนายฝรั่งนั่นก็ยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้ฉันเสียก่อน ฉันส่งบัตรประชาชนนั้นให้พี่ต้นดู ก่อนจะแกะจดหมายออกอ่าน ในนั้นมีกระดาษบางๆแผ่นเล็กนิดเดียว เขียนไว้ว่า

‘ถึงหนูบัว เมื่อหนูอ่านจดหมายของป้า
หนูก็คงได้พบตาเจมส์แล้ว
แกเป็นเด็กที่น่าสงสารมาก
ฝากดูแลแกด้วยนะ
ปล. ถ้ามีข้อสงสัยอะไร
ก็โทรหาป้าที่เบอร์ 0xxxxxxx’

‘ไอโฮ...’ ช่างเป็นจดหมายที่สิ้นจริงๆ และไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเลย แต่ก็ยังดีที่มีเบอร์โทรศัพท์ไว้ให้ ฉันส่งจดหมายให้พี่ต้น

พี่ต้นอ่านจบแล้วหันมามองฉันก่อนจะพูดกับเด็กชิงนั้นว่า “เออ เราจะเชื่อคุณก็ต่อเมื่อได้คุยกับป้าสร้อยก่อน”

เขาจับฟังด้วยใบหน้าเรียบเฉย ทำมือบอกพี่ต้นว่าตามสบาย ส่วนตัวเขาเดินไปทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้สำหรับผู้โดยสารข้างกระเป๋าดูทางไปใหญ่

ฉันกับพี่ต้นรีบจูงมือกันไปหาจุดโทรศัพท์สำหรับโทรไปต่างประเทศทันที พี่ต้นเป็นคนต่อสายตามเบอร์ที่อยู่ในจดหมาย ส่วนฉันถือหูรูดด้วยใจระทึก คุยต่อมาก็ต้อได้ มีคนรับสายเป็นผู้หญิง ฉันรีบกรอกเสียงลงไปทันที

“ไอ คอล ทู มิซซิสสร้อย ค่ะ” ฉันพูดผิดๆถูกๆด้วยความตื่นเต็น ไวยากรณ์หนีหายไปหมด แถมยังลงท้ายด้วยค่ะ แต่ดูท่าจะไม่มีปัญหาสำหรับฝ่ายนั้น เพราะฉันได้ยินเขาตะโกนว่า

“แม่ โทรศัพท์จากประเทศไทย สงสัยไอเด็กรกนั่นก่อเรื่องอะไรอีกแล้ว หนูบอกแล้วว่าให้ทำแท้งไปซะตั้งแต่ตอนนั้นก็สิ้นเรื่อง” ฉันสะดุ้งเฮือกทันทีที่ได้ยินประโยคเผ็ดร้อนนั้น และหวังว่านั่นจะไม่ใช่เสียงของพี่ส้อม

“ซาโหล สร้อยพูดค่ะ” ป้าสร้อยตอบกลับมา ฉันหันไปมองพี่ต้นด้วยความดีใจ เสียงป้าสร้อยเหมือนแม่ฉันไม่มีผิด

“บัวนะคะป้า บัวลูกแม่สาย น้องสาวป้าที่อยู่เมืองไทยนะคะ” ฉันท่ายาว ด้วยกลัวป้าจำไม่ได้

“บัวเหรอลูก เป็นไงบ้างสบายดีไหม หลานชายตัวน้อยของป้าน่ารักไหม ลูก” ป้าสร้อยตอบกลับมาเสียงใส ในขณะที่ฉันทรับฟังด้วยความสยดสยอง ป้าสร้อยพูดราวกับว่าหลานขิงของเธออายุสามขวบ

“ที่บัวโทรมาก็เรื่องหลานนี่แหละคะ” ฉันทตอบ

“แกยังเด็กนะลูก พ่อก็ไม่มี บัวก็เมตตาแกหน่อยนะ” ป้าสร้อยพูดราวกับว่าหลานแก่น่าสงสารซะเต็มประดา

“บัวก็อยากเมตตาคะ แต่บัวยังไม่แน่ใจว่าคนที่บัวเจอใช่หลานหรือเปล่า ป้าสร้อยคะหลานอายุเท่าไรคะ” ฉันทถามกลับไปน้ำเสียงแผ่วแววกังวล

“ปีนี้เจมส์อายุ 17 ปีแล้วลูก ผมสีน้ำตาลทอง แต่นัยน์ตาสีดำ หน้าตาน่ารักมากเลยใช่ไหมล่ะ นิสัยแกก็ดีนะ” ป้าสร้อยยังคงพูดด้วยน้ำเสียงรื่นเริงตามประสาคนหลงหลาน

“แล้วทำไมป้าไม่บอกหนูก่อนล่ะคะว่าแกอายุ 17 แล้ว” ฉันทขึ้นเสียงดัง ชักโมโหขึ้นมาบ้างแล้ว

“เฮ้อ ป้าไม่ได้บอกในจดหมายเหรอ โทษที่ส่งสัยป้าจะลืม คนแกก็ยังมีแหละลูก หนูมีปัญหาอะไรกับอายุของแกหรือเปล่า”

ดู ดูสิ ป้าสร้อยนะป้าสร้อย ฉันทก็เป็นผู้หญิงจะให้เลี้ยงหลานที่โตเป็นหนุ่มแบบนี้ คิดได้ยังไง

“เปล่าคะ หนูแค่แปลกใจว่าทำไมลูกพี่ส้มโตขนาดนี้ พี่เขามีกูกตั้งแต่เมื่อไรคะ” ฉันทถาม คราวนี้ป้าสร้อยเงียบไปเลย

“เรื่องมันนานแล้วลูก เขาไว้ป้าจะเล่าให้ฟังทีหลัง แต่ตาเจมส์แก่น่าสงสารมาก บัวช่วยดูแลแกด้วยนะลูก ป้าไม่ให้ดูเปล่าๆหรอก เงินที่แม่หนูเคยยืมไปป้าจะยกให้หมดเลย ไม่ต้องเอามาคืนป้าหรอก ถือซะว่าเป็นค่าเลี้ยงดูตาเจมส์ ช่วงที่แกอยู่กับหนูที่เมืองไทย” ป้าร่ายยาว แถมยังพูดเรื่องเงินขึ้นมามากอีก พอเจอแบบนี้ฉันทก็เลยจิ้งไปพักใหญ่

“ป้าคะ ตอนตาเจมส์ออกเดินทางแกใส่เสื้อผ้าแบบไหนคะ” ฉันทถามเข้าเรื่องเพื่อเช็คว่าพ่อฝรั่งขิงนั่นใช่ตาเจมส์หรือเปล่า

“ตอนแกมา แกใส่เสื้อยืดสีขาว สวมกางเกงยีนสีน้ำเงิน แล้วก็แจ๊คเก็ต

สีดำ” ฉันฟังเพลงเหลียวมองเด็กโข่งนั้น ซึ่งตรงเป๊ะตามที่บอกทุกอย่าง

“เออ ป้าคะ แล้วแกมีตำหนิ พวกไฟ ปานตรงไหนบ้างคะ” ฉันถามอีกครั้ง เพื่อความชัวร์

“ป้าจำได้ว่าแกมีปานแดงที่หลังใบหูข้างขวา แล้วหนอยากรู้ไปทำไมล่ะลูก” ป้าถามบ้างด้วยความสงสัย

“ไม่มีอะไรหรอกป้าหนูกถามเฉยๆ แล้วหนูจะโทรไปหาใหม่จะจ๊ะ เงินหนูหมดแล้ว” ฉันพูดจบก็วางสายทันที พลังคิดในใจว่า *ที่นี่จะได้รู้กันซะทีว่าเด็กนั้นใช่ตาเจมส์หรือเปล่า*

ฉันกับพี่ตื่นเดินกลับไปหาเขา เด็กนั้นนั่งกระดิกเท้าฟังเพลงสบายใจเฉิบ

“เออ” ฉันเรียกเบาๆ เขาลืมตาขึ้นมอง ยิ้มหวาน ถอดหูฟังออก

“เราคุยกับป้าสักร้อยแล้ว แต่ต้องขอพิสูจน์ครั้งสุดท้ายก่อนจึงจะยอมเชื่อว่าเธอคือตาเจมส์จริงๆ” ฉันยื่นข้อเสนอ

“ได้สิ ทำไงละ” เขาพูดด้วยความสนใจ ในขณะที่ฉันแอบปาดเหงื่อทิ้งนี้ ถ้าเขาเกิดมีปานแดงรูปหัวใจที่แก้มข้างขวา ฉันจะขอยุ้งนี่

“ป้าบอกว่า ตาเจมส์มีปานแดงที่หลังใบหูข้างขวา ถ้าเธอมีเธอก็คือตาเจมส์” ฉันบอกเสียงเรียบ

เขายิ้มอีกครั้ง รีบลุกขึ้นยื่นกำมาหาฉัน แล้วก้มลงเอียงหูข้างขวาให้ฉันดูทันที ฉันก๊ลิ้นน้ำลายลงคออย่างยากเย็น เอื้อมมือโหน้มคอเขาลงมา ก่อนจะเปิดผมของเขาออก ผมของเขาสวย อ่อนนุ่มกว่าที่คิดไว้ มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ไชยออกมา ฉันพยักหน้าเรียกพี่ตื่นเข้ามาดูด้วย ก่อนจะหันไปมองหน้ากัน เขามีปานแดงจริงๆ

ไอ้... พระเจ้าช่วยกล้วยทอด ฉันมีหลานชายเป็นลูกครั้งที่แสนจะหล่อเหลา และหนุ่มแน่นในเวลาข้ามคืน’ ฉันรำพึงในใจด้วยความหวาดเสียว

“คุณ แล้วที่นี่ชื่อผมหรือยังละ” เขาถามพร้อมกับยิ้มแป้น

“ชื่อแล้ว ยินดีต้อนรับสู่ประเทศไทย ฉันชื่อบัว เป็นน้ำสาวของเธอ แล้วนี่พี่ตื่นแฟนของน้ำ” ฉันบอกพาลงยิ้มให้อย่างเป็นทางการ

เขามองฉันแล้วยิ้มหวาน ก่อนจะหันไปส่งสายตาเย็นชาให้พี่ตื่น สงสัย นายเจมส์จะไม่ค่อยถูกโรคกับผู้ชาย

“ผมก็ยินดีเช่นกันฮะ บัว” เขากล่าวเสียงใส คราวตัวฉันลากเข้าไปใกล้ แล้วด้วยความว่องไวเป็นที่สุด เขาก็มองกดจูบบนเรียวปากของฉันอย่างแนบแน่น

ท่ามกลางสายตาของคนทั้งสนามบิน และที่สำคัญต่อหน้าต่อตาที่ต้นที่ยืนตะลึง ตาค้างอยู่ข้างๆ

ฉันคืนลูกขลุ่ยในอ้อมแขนของเขา เมื่อรวบรวมสติกลับมาได้แล้ว เขา หัวเราะเบาๆ แต่ก็ยอมคลายอ้อมกอดปล่อยฉันออกมา ฉันยกมือปิดปาก หน้าแดงก่ำ คนมองฉันเต็มไปหมด โดยเฉพาะที่ต้น ฉันอายจนไม่กล้ามองหน้าเขา

‘ไ้เด็กบ้า’ ฉันรำร้องในใจ น้ำตาเอ่อคลอขึ้นมาทันที

“ตื่นตื่นอะไรกัน คุณไม่เคยจูบรับขวัญหลายชายเหรอ ตอนอยู่ที่นิวยอร์ก ผมจูบกับยายสร้อยทุกวันก่อนไปโรงเรียน” เขาพูดหน้าตาเฉย ราวกับว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดในโลก

“แต่ที่นี่เมืองไทย เขาไม่จูบกันแบบนี้” ฉันตวาดแหว เขาเลิกคิ้วทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“โทษที ผมไม่รู้ว่านี่คือ แต่ที่นิวยอร์กเราจูบกันได้ทุกที่ทุกโอกาส จูบเพื่อแสดงความรัก เพื่อแสดงความขอบคุณ เพื่อแสดงความอบอุ่น เพื่อแสดงความยินดี จูบมือ จูบแก้ม จูบหน้าผาก จูบปาก ได้ทุกที่แหละ ไม่เห็นเป็นไรเลย” เขา ลอยหน้าลอยตาพูดต่อไป ดวงตาคมกริบวาววับอย่างยียวน

“แต่ตอนนี้เธออยู่เมืองไทย ห้ามทำแบบนี้ได้อีก ถ้าไม่เชื่อ ฉันจะส่งเธอกลับนิวยอร์ก” ฉันขึ้นเสียงด้วยความโมโห เด็กนี่คงคิดว่าฉันโง่มากจนไม่รู้ว่าจะรับขวัญหลานชายนะ เขาจูบกันแบบไหน

“บัวใจเย็นๆ เขาคงไม่รู้ธรรมเนียมของเรา เอาไว้ค่อยๆ สอนกันไปก็แล้วกัน เรากลับบ้านกันเถอะคนมองใหญ่แล้ว” พี่ต้นร้องห้ามเบาๆ พลังปรายตาไปรอบๆ

ฉันรีบกวาดตามองไปรอบๆทันที จริงอย่างที่พี่ต้นบอกไม่ผิด คนมองมาที่พวกเราเป็นจุดเดียว ฉันรีบคว้าแขนพี่ต้นข้างหนึ่ง อีกข้างลากแขนพ่อหลานซึ่งเดินออกจากสนามบินราวกับวิ่งหนีเจ้าหนี้ยังไงยังงั้น

“บัวผมหิว”

พ่อหลานโขงตัวตึ๋นร้องขึ้นเมื่อเราขับรถออกจากสนามบินมาได้พักหนึ่ง ฉันหันกลับไปมองเขาซึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ที่เบาะหลังอย่างอ่อนใจ

“น้ำบัว ไม่ใช่บัวเฉยๆ” ฉันสอนเขาอย่างอดทน

“ผมหิวๆ บัวใจร้าย ก่อนมาเมืองไทย ผมได้ยินว่าคนไทยใจดี ใครมาถึง

เรือนชานต้องต้อนรับ โทกาทังเพ ผมหิวจะตายอยู่แล้ว ตั้งแต่เช้ายังไม่มีอะไรมาถึงห้องเลย” เขารำร้องเหมือนเด็กๆแต่ยังไม่ยอมเรียกฉันว่าน้ำ

“พี่ตื่นจอตตรงร้านได้รุ่งนันทก็ได้คะ แล้วพี่ตื่นกลับบ้านไปก่อน เดี่ยวบ๊วกับหลานกลับแท็กี่เอง พรุ่งนี้พี่ตื่นมีประชุมไม่ใช่หรือคะ” ฉันพูดอย่างเกรงใจ

พี่ตื่นมองหน้าฉันสีหน้ายุ่งยากใจ แต่ก็ยอมจอตครถให้

“บ๊วกลับได้หรือ เอ้อ บ๊วแน่ใจว่าอยู่ได้...” เขาเอ่ยพร้อมกับปรายตามองพ่อหลานชายตัวดีของฉัน

“ไม่มีอะไรหรือคะพี่ตื่น ยังไงแกก็เป็นหลานของบ๊ว แกอาจจะตัวโตไปหน่อย แต่แกก็เป็นแค่เด็ก พี่ไม่ต้องเป็นห่วงบ๊วหรือคะ บ๊วดูแลตัวเองได้” ฉันพูดพลาถกมมือพี่ตื่น

“พี่ไม่ได้ห่วง พี่ห่วง” พี่ตื่นก้มลงกระซิบข้างหูฉัน ก่อนจะเตือนว่า “เด็กอเมริกันอายุสิบเจ็ดนะเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วนะบ๊ว” ฉันส่ายหน้าไปมาพลาถกยิ้มตอบ รู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะผละขึ้นด้วยความตกใจเมื่อพ่อหลานชายหมาดๆ ตะโกนก้องขึ้นมาว่า

“บ๊ว ผมหิวจะตายแล้วนะ”

พ่อหลานชายตัวดีของฉันชะโงกหน้าเข้ามาตะโกนข้างหูฉัน เขาออกไปยืนนอกกรตเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับกระเป่าเดินทางใบใหญ่ของเขา ฉันยิ้มแหยๆให้พี่ตื่น ก้าวลงจากรถ โบกมือให้ พี่ตื่นมองฉันอย่างขังใจ ก่อนจะตัดใจขับรถออกไป

“เจมส์ เวล่าน้ำคยกับคนอื่นห้ามพูดสอดรู้ไหม มันเสียมารยาท” ฉันเริ่มเทศน์เขา

“ก็นั่นแพนบ๊ว คนอื่นชะเมื่อไร” เขาพูดหน้าตาเฉย เดินลากกระเป๋าตรงไปที่ร้านอาหาร ในขณะที่ฉันเริ่มนับหนึ่งถึงสิบในใจหนึ่งรอบ สองรอบ และเริ่มนับรอบที่สามเมื่อเด็กนั้นตะโกนเรียกฉันอีกครั้ง โดยไม่มีคำว่านำหน้าน้ำ

ฉันเลือกนั่งโต๊ะที่ห่างไกลผู้คนที่สุด แล้วเริ่มสั่งอาหาร โดยเลือกแต่อาหารที่มีรสจืดและกินง่าย ๆ ให้เขา ส่วนฉันสั่งนมสดและขนมปังสังขยามานั่งกินรอเขาไปพลาถกๆ

“เจมส์กินอาหารไทยได้หรือเปล่า ที่นี้ไม่มีอาหารฝรั่งให้กินตลอดเวลาหรอกนะ” ฉันถาม ความจริงฉันไม่รู้อะไรสักอย่างเดียวเกี่ยวกับเขา แล้วฉันจะเป็นน้ำที่ดื่มใหม่

“สบายมาก ผมกินได้ทุกอย่างแหละ ตอนอยู่นิววยอร์ก ยายสร้อยก็ทำอาหารไทยให้กินบ่อยๆ” เขาพูดอย่างรื่นเริง แล้วก็พิสูจนให้ฉันเห็นด้วยการกวาดทุกอย่างลงท้องในเวลารวดเร็ว ก่อนจะมองมาที่ขนมปังของฉัน

“นั่นอะไร” เขาถามพร้อมกับชี้มือมาที่ขนมปังสังขยาใบเตยสีเขียวน่ากินของฉัน

“ขนมปังสังขยา เจมส์ลองดี กินแบบนี้” ฉันเลื่อนจานไปตรงหน้าเขา ก่อนจะใช้ส้อมจิ้มขนมปังชิ้นหนึ่งไปจิ้มลงในสังขยาแล้วส่งให้เขา ด้วยความไวเหลือเชื่อ เขาคว้ามือฉันไว้ แล้วก้มลงจับขนมปังเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ก่อนจะยิ้มออกมา

“อร่อยจัง” เขาพูดพร้อมกับยิ้มแป้น ดวงตาดำลึบเป็นประกายสวย เวลาไม่กวานเขาก็ดูน่ารักดีเหมือนกันนะนี่

“อร่อยก็กินให้หมดเลย” ฉันพูด พลางชักมือออกมาช้าๆ พยายามฝืนหน้าไม่ให้มันแดงอย่างยากเย็น นี่ฉันจะอายหลานตัวเองไปอีกนานเท่าไรเนี่ย ส่วนพ่อหลานชายไม่รับรู้อะไรเลยคว่าขนมปังไปกินจนหมด ฉันเลยแถมนมสดที่สั่งมาแต่ยังไม่ได้ดื่มให้เขาอีกแก้วหนึ่ง

“ผมอิ่มแล้ว ง่วงจังเลย” เขาพูดขึ้นเมื่อกินเสร็จ

ฉันถอนใจเบาๆ จ่ายเงินแล้วพาเขามายืนโบกแท็กซี่ข้างทางเพื่อกลับบ้าน เด็กนี้เดี๋ยวก็ร้องกิน เดียวก็ร้องนอน ดูท่าภารกิจครั้งนี้ของฉันจะหนักหนาไม่ใช่เล่นเลยจริงๆ

ฉันเรียกรถแท็กซี่ได้ในเวลารวดเร็ว นายเจมส์นั่งคู่กับฉันบนเบาะด้านหลัง เขาหวาดหวอดๆอย่างง่วงจัด ก่อนจะเอนหัวมาพิงบ่าฉัน แล้วทำท่าจะหลับ ฉันขยับไหล่เรียก ไม่ยอมให้เขาหลับ เลยหาเรื่องชวนเขาคุย

“เจมส์ เจมส์” ฉันเรียกเบาๆ

“หือ...” เขาขานอย่างง่วงงุน

“เวลาผู้ใหญ่เรียกต้องขานว่า ครับ หรือ ฮะ” ฉันสอนเขาเสียงเรียบ

“ฮะ...” เขาตอบรับจิ้มงำในลำคอ

“ตอนที่อยู่สนามบินเธอรู้ได้ยังไงว่าเป็นน้ำ” ฉันถามด้วยความสงสัย

“บัวหน้าเหมือนแม่ส้มย้งกับแกะ ผมก็เลยรู้ว่าเป็นบัว” เขาตอบเสียงอู้อี้

ฉันกับพี่ส้มหน้าเหมือนกันขนาดนี้เลยเหรอ ฉันพยายามทบทวนความทรงจำเกี่ยวกับพี่ส้ม แต่มันก็เลื่อนรางเต็มที จำได้ว่าพี่ส้มไปอเมริกาตอนที่ฉันอายุ

ห้าขวบ แต่มันก็นานมากแล้ว ถ้าหน้าฉันกับพี่ส้มเหมือนกันก็คงเพราะแม่เราเป็น
ฝาแฝดกันละมั้ง ใช่แล้วละ แม่ฉันกับป้าสร้อยเป็นฝาแฝดกัน แต่งงานพร้อมกัน
แต่แม่มีลูกยาก ฉันเลยอายุห่างจากพี่ส้มแปดปี แม่มีฉันคนเดียวเป็นลูกโทน แต่
ป้าสร้อยนอกจากพี่ส้มแล้วจะมีลูกอีกหรือเปล่าฉันก็ไม่รู้

“แล้วถ้าฉันไม่มารับเจมส์จะทำยังไง” ฉันถามต่อ

“ก็ไปหาตำรวจให้เขาพาไปหาบัว ผมมีชื่อกับที่อยู่ของบัวอยู่ในกระเป๋าเสื้อ
ยายสร้อยให้ไว้ก่อนมา” เขาตอบเสียงเบาหลังตาปริ้ม

‘สงสัยแม่คงให้ที่อยู่เรากับป้าสร้อยไป’ ฉันคิดในใจ

“เจมส์” ฉันเรียกเขาเบาๆ เมื่อเห็นว่าเขาเจ็บบไป แต่ไม่มีเสียงใดๆตอบ
กลับมา

ฉันเหลือบไปมองเขา เขาหลับสนิท หายใจเบาๆ สม่ำเสมอ ฉันถอนใจ
เบาๆ

‘นี่ละมั้งที่เขาเรียกว่าคบเด็กสร้างบ้าน แถมยังเป็นเด็กหนุ่มรูปหล่อเสียด้วย
สิ ตายแน่บัวเฮ้ย...’

ฉันครุ่นคิดในใจแล้วแอบมองเขาอีกครั้ง ก่อนจะยิ้มออกมาด้วยเอ็นดู
หลานฉันนี่เวลาหลับก็น่ารักดีนะ หน้าเขาขาวใสอมชมพูแบบเด็กฝรั่ง แต่เขามี
ผิวเนียนละเอียดคงได้จากแม่มา ขนตาเขาหนางอนเป็นแพทากับแก้ม เขา
พิมพ์อะไรไปบ้าง ฉันเอียงหูฟังได้ยินว่า

“แม่...”

หัวใจฉันอ่อนยวบเมื่อได้ยินคำนั้น ไม่อยากจะเชื่อเลย เด็กโข่งนี่ร้องหาแม่
เวลาตื่นเขาจะทำตัวเหมือนเป็นหนูๆ แต่พอนอนหลับตื่นร้องหาแม่ราวกับเด็กๆ

‘โธ่... คงคิดถึงแม่’ ฉันถอนใจเบาๆ ขยับไหล่ให้เขาฟังถนัดยิ่งขึ้น

“เจมส์ เจมส์” ฉันปลุกเขาเมื่อมาถึงบ้านแล้ว เขางัวเจียดตื่นขึ้นมาหาวยาว
เหยียดอีกครั้งแล้วออกจากรถไปแต่โดยดี

ฉันจ่ายค่าโดยสาร เดินไปไขประตูรั้ว พาเขาเดินผ่านสนามเล็กๆ ตรงไปยัง
ประตูบ้าน ฉันไขประตูเดินเข้าไปเปิดไฟ โดยไม่ลืมเงยหน้ามองนาฬิกาแขวน
เที่ยงคืนพอดีเลยหรือนี่ ฉันหันไปมองพ่อหลานชาย ที่ตอนนั้นนอนเหยียดยาวอยู่
บนโซฟา

“เจมส์” ฉันเรียกพร้อมกับเขย่าตัวเขา แต่นายเจมส์ไม่มีทีท่าว่าจะขยับ
สักนิด

ฉันถอนใจอีกครั้ง ตัดสินใจว่าคงต้องปล่อยให้เขาอนตรงนี้ไปก่อนคืนนี้
บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้สองชั้น มีสองห้องนอนอยู่บนชั้นสอง ห้องหนึ่งฉันนอนเอง
ส่วนอีกห้องเอาไว้ให้แม่พักตอนที่แกลงมาเยี่ยมฉัน ซึ่งตั้งแต่พ่ungsี้คงต้องยกให้เป็น
ห้องนอนของพ่อหลานโง่งไปโดยปริยาย นี่ไม่รู้ว่าแม่รู้หรือเปล่าว่าหลานชายแกลโต
เป็นหนุ่มขนาดนี้ ปกติแม่จะเข้มงวดกับฉันมากเรื่องการคบเพื่อนชาย ขนาดที่ต้น
คบกันมาตั้งหลายปี ฉันยังไม่กล้าบอกแม่เลยว่าเป็นแฟน ฉันลุกขึ้นไปเปิดพัดลม
เพดานให้หมุนอ่อนๆแล้วไปเอาผ้าห่มจากห้องนอนชั้นบนมาห่มให้พ่อหลานตัวดี
เขาตื่นและพึมพำเบาๆอีกครั้งตอนที่ฉันห่มผ้าให้เขา ฉันก้มลงฟังได้ยินว่า

“แม่... เจมส์รักแม่”

“หา!!” ฉันอุทานในลำคอด้วยความประหลาดใจระคนสงสัย เด็กโง่งนี้
ละเมอหาแม่อีกแล้ว ท่าทางภายนอกของเขาดูไม่เหมือนกับเด็กที่ติดแม่เลยสักนิด
แล้วถ้าเขาติดแม่ขนาดนี้ ทำไมต้องส่งเขามาเมืองไทยด้วยนะ ไขข้ออ้างที่แม่บอก
ว่าต้องการให้เขาเรียนรู้วัฒนธรรมไทยเนี่ยฟังไม่ขึ้นเอาซะเลย ฉันต้องถามป้าสร้อย
ให้รู้เรื่องให้ได้

ฉันห่มผ้าให้เขา ปิดผมออกจากหน้าผากให้ จะเดินไปปิดไฟ แต่ก็เปลี่ยน
ใจ คิดว่าเปิดไว้ดีกว่า เพื่อตาเจมส์ตื่นขึ้นมากลางดึกจะกลัว ฉันขึ้นห้องไปทิ้งตัว
นอนด้วยความเหนื่อยอ่อน น้ำท่าไม่อาบแล้ว บอกตรงๆว่าเหนื่อย การเป็นน้ำใคร
สักคนมันเหนื่อยขนาดนี้เสียหรรอ นี่ขนาดเพิ่งเป็นได้แค่ห้าหกชั่วโมงเองนะ ฉัน
ถอนใจเบาๆแล้วก็ผลอหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

แสงแดดยามเช้าส่องลอดหน้าต่างเข้ามาปลุกฉันให้ตื่นขึ้นมา ทั่วๆที่ไม่
อยากเลย ฉันเอื้อมมือไปหยิบนาฬิกาปลุกขึ้นมาดู

“ตายแล้วจะเปิดโมงแล้วนี่” ฉันพึมพำเบาๆ เมื่อคืนฉันคงง่วงมากจนลืม
ตั้งนาฬิกาปลุก แต่เอาเหอะ นอนตื่นสายสักวันจะเป็นไรไป ร้านก็ยังไม่เสร็จ งาน
ก็ทำไม่ได้อยู่แล้ว ฉันตบแต่งร้านใหม่ จ้างคนมาทาสี ก็เลยต้องหยุดงานปิดร้านไป
ตามระเบียบ ฉันลุกขึ้นนั่งเสยผมยาวที่ค่อนข้างยุ่งของฉันแล้วมัดด้วยยางรัด
ผมอย่างง่ายๆ เดินออกจากห้อง เพื่อไปดูพ่อหลานชายหมาดๆของฉันว่าเขา

ตื่นนอนหรือยัง

“เจมส์ เจมส์ตื่นหรือยัง” ฉันร้องเรียกเมื่อเดินลงบันไดมา แต่เงียบไม่มีเสียงตอบ ฉันเดินตรงไปที่โซฟาที่เขานอนเมื่อคืน เห็นผ้าห่มกองอยู่บนพื้น ถัดไปเป็นเสื้อแจ๊คเก็ตสีดำ เสื้อยืดสีขาว กางเกงยีนส์ แล้วก็กางเกงในสีขาว... ฉันเริ่มหน้าเสียว ค่อยๆ เลื่อนสายตาไปมองที่โซฟา ที่นั่น... ที่นั่น... พ่อหลานชายตัวตื่นนอนคว่ำหน้าเปลือยกายล่อนจ้อน ร่างขาวโพลนกำยำของเขาเป็นประกายเมื่อกระทบกับแสงแดดยามเช้าที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ฉันยกมือปิดหน้ากรีดร้องสุดเสียงทันที

“กรีดดดดดดด”

2

คุณน้ำมือใหม่

“เฮ้... กินซะ”

ฉันวางข้าวไข่เจียวที่เพิ่งทอดเสร็จใหม่ ๆ ตรงหน้าพ่อหลานชายตัวดี เขารีบคว้าไปกินอย่างหิวโหย ส่วนฉันทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับเขา ยกกาแฟขึ้นจิบช้า ๆ พลังนวดขมับที่ปวดตบๆ ของตนไปมา แล่อยู่กับเขาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง ประสาทฉันก็จะแตกอยู่แล้ว แล้วนี่ก็ว่าเขาจะกลับ ผมฉันไม่หงอกหมดหัวรี เด็กบ้าอะไรก็ไม่รู้ก็ออเรื่องยุ่งได้เรื่อยๆ

“บ๊วไม่กินข้าวเหรออ” เขาถาม ปากเคี้ยวตุ้ยๆ

“น้ำไม่หิว” ฉันตอบ หน้ายังหงิกอยู่

“ไม่กินข้าวเข้าระวังเงนะ ตอนเช้าเราใช้พลังงานมาก ถ้าไม่กินข้าวจะมีแรงทำงานได้ยังไง นี่คงไม่ค่อยกินข้าวเข้าละสิ ตัวถึงได้กะเบียดเท่านั้น อายุก็ไม่ใช่น้อยๆแล้วยังตัวเล็กเหมือนเด็ก ผมเกิดที่หลังยังตัวโตกว่าบ๊วเลย” เขาวิพากษ์วิจารณ์รูปร่างฉันพลาจกวาดตาขึ้นๆลงๆสำรวจ

“เจมส์” ฉันเรียกเขาเสียงเซียว เด็กบ้านี้กล้าว่าฉันแก่ ทั้งๆที่ฉันเป็นน้ำเขาแท้ๆ

“มีอะไรหรือบ๊ว” เขาขานรับตักข้าวใส่ปาก

ฉันสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆเพื่อข่มอารมณ์ตัวเอง ก่อนจะเริ่มสอนเขาอย่างอดทนว่า “เจมส์ เป็นเด็กเป็นเล็กห้ามวิจารณ์ผู้ใหญ่ แล้วน้ำก็เป็นผู้หญิง เอาจู่บ้านเดียวกันก็ต้องให้เกียรติกัน เกรงใจกัน”

“เราเป็นญาติกันไม่ใช่เหรออ ผมไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย หรือบ๊วคิดอะไรกับผม” เขาพูดพลาจยิ้มอย่างมีเลศนัย

ฉันเดือดปุดๆขึ้นมาทันที ลูกขึ้นยืนตะคอกเขา

“น้ำไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้นแหละ เจมส์เป็นหลาน ห้ามพูดกับน้ำอย่างนี้นะ มันไม่น่ารัก คนเราอยู่ด้วยกันมันก็ต้องมีกฎเกณฑ์ ต่อไปนี้น้ำจะออกกฎระหว่างเรา ข้อแรก ห้ามเจมส์แก่ผ้าเดินในบ้านนี้และนอกบ้าน ข้อที่สอง เจมส์ต้องเรียกน้ำว่าน้ำบัว ไม่ใช่บัวเฉยๆ เพราะน้ำเป็นน้ำของเจมส์ ถึงจะตัวเล็กกว่าแต่น้ำอายุมากกว่า เจมส์จะต้องนับถือและทำตามที่น้ำสั่ง ห้ามคัดค้านเด็ดขาด ไม่งั้นน้ำจะส่งเธอกลับนินวยอร์ก” ฉันร่ายยาวด้วยอารมณ์คุกรุ่น ก่อนจะจบท้ายด้วยคำขู่ แต่ดูเหมือนว่าคำขู่ของฉันจะไม่สามารถโยกคลอนเขาได้เลย เพราะพ่อหลานโขงไม่มีท่าทางเกรงกลัวสักนิด

นายเจมส์ยกมือกดดอกเอนหลังฟิงเก้าอี้ ยิ้มเยยวนที่มุมปาก ก่อนจะกล่าว
ว่า “จะส่งผมกลับนินวยอร์ก แล้วบัวมีเงินห้าแสนมาคืนยายสร้อยแล้วหรือ?”

ฉันอ้าปากค้างพูดไม่ออกไปอึดใจหนึ่ง เขารู้เรื่องเงินที่ฉันยิ้มป้าสร้อยมาด้วยหรือนี่

“ผมรู้ว่าที่บัวยอมรับผมมาอยู่ด้วย ก็เพราะยายสร้อยบอกว่าจะยกหนี้ให้เป็นการแลกเปลี่ยน” เขาหัวเราะเบาๆ ตะโกนหน้ามาใกล้ฉัน ก่อนจะพูดต่อว่า “ถ้าบัวส่งผมกลับนินวยอร์ก ข้อตกลงที่มีระหว่างกันก็เป็นอันยกเลิก”

“เธอ...” ฉันเอ่ยเสียงแผ่ว ยังซ้อคไม่หาย เด็กนี้ร้ายกาจที่สุด เขาข่มขู่ฉัน

“หืม... ว่าไง บัวมีเงินห้าแสนมาคืนยายสร้อยหรือเปล่านั้น ถ้าไม่มีก็ลืมเรื่องส่งผมกลับนินวยอร์กไปได้เลย” เขากล่าวอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า

“เธอ-จะ-เอา-ยัง-ไง” ฉันพูดทีละคำด้วยอารมณ์ที่เดือดพล่าน แม้จะโกรธ แต่ก็ต้องยอมเพราะฉันไม่มีเงินมาคืนเขาจริงๆนั้นแหละ

“ก็ไม่เอาอย่างไรหรอก แต่เมื่อกี้บัวพูดเองใช่ไหมล่ะว่าคนเราอยู่ด้วยกันมันก็ต้องมีกฎเกณฑ์ ดังนั้นผมจะออกกฎระหว่างเราสามข้อ และบัวก็ต้องปฏิบัติตามด้วย” เขายิ้มเยยวน ดวงตาดำลลับเป็นประกาย ในขณะที่ฉันกัดฟันกรอดด้วยความโมโห

“กฎอะไร แต่ถ้าเธอบอกว่าจะขอเดินแก่ผ้าไปมาในบ้านนี้ฉันก็รับไม่ได้เหมือนกัน” ฉันพูดเสียงเข้ม โมโหจนลืมใช้คำว่าน้ำกับเขา

“มันก็ไม่ยากหรอกนะบัว” เขาพูดกลั้วหัวเราะ ยกนิ้วชี้ข้างขวาขึ้นมาชูตรงหน้าฉันแล้วพูดว่า “ข้อแรก บัวห้ามบังคับผมให้เรียกบัวว่าน้ำอีก” เขาชูนิ้วขึ้นมา

อีกหนึ่งนิ้ว “ข้อที่สองห้ามเอาคำว่านิวยอร์กมาขู่ผมอีก ส่วนข้อที่สาม อิม...” เขาทำเสียงจิกจักในลำคอ สายนิ้วสามนิ้วเบี่ยงหน้าฉัน

“ข้อที่สามละ” ฉันทกระซอกเสียงถามเมื่อเห็นเขาไม่ยอมพูดต่อ

นายเจมส์ทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มยี่วนแล้วพูดว่า “อิม... ยังคิดไม่ออก เก็บไว้ก่อนก็แล้วกัน เอาไว้คิดออกเมื่อไรจะบอกนะ แต่ผมสัญญาว่าจะไม่เดินแก้ผ้าให้บัวเห็นอีก ยกเว้นแต่ว่าบัวอยากจะดู—”

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ ถ้าเธอก้าวร้าว ฉันอีกคำเดียว ฉันจะไปขายร้านมาให้หนีเธอ แล้วเราก็จบกัน” ฉันทวาดเสียงดังอย่างเหลืออด เด็กนี้แถมเด็ดจริงๆ ไม่มีควมน่ารักเลยแม้แต่นิดเดียว แต่แทนที่เขาคจะสลด นายเจมส์กลับยกไหล่

“แหม... ชี้โมโหจริงๆเลย ผมก็แค่ล้อเล่น โมโหมากๆ เดี่ยวก็หน้าแก่ก่อนวัยหรอก”

ฉันทกัดฟันกรอดและเริ่มนับหนึ่งถึงร้อยอีกครั้งอย่างช้าๆ พลังคิดในใจว่า ป้าสร้อยกับพี่ส้มเลี้ยงลูกยังไง เด็กนี้ถึงได้นิสัยเสียแบบนี้ ไม่มีสัมมาคารวะ ก้าวร้าว ไม่น่ารักเลยสักนิดเดียว อายุแค่นี้ก็วางแผนแบล็คเมลล์ฉันแล้ว โตขึ้นจะเป็นคนดีได้ยังไง

“คำสัญญาละบัว” เขาเอ่ยถามพรางยื่นหน้าเข้ามาใกล้เมื่อเห็นฉันนิ่งไป

“ก็ได้” ฉันทตอบเสียงเครียดตลอดไรฟันที่ขบกันแน่น

นายเจมส์ยิ้มตอบ ผุดลุกขึ้นยืนพรางบิดชี้เกียจด้วยความเมื่อยขบ “ผมอิมข้าวแล้ว อยากดูห้องนอน เมื่อคืนนอนบนโซฟาหลับไม่สบายเลย บัวพาไปดูห้องนอนหน่อยสิ” เขาพูดจบก็ลุกขึ้นเดินไปหยิบกระเป๋าเดินทางของตัวเองตั้งขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร กระเป๋าใบโตก็เด้งเปิดออกราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นผลัก ข้าวของที่อยู่ภายในหล่นลงมากองกับพื้นเกลื่อนกลาดไปทั่ว

ฉันทขมวดคิ้วงงเมื่อเห็นข้าวของที่เขานำเข้ามาข้ามทะเลมาเต็มตา ช่างในมีเสื้อผ้าอยู่แค่สองสามตัว นอกนั้นเป็นหนังสือ แล้วก็ของเล่น ของเล่นนี่ละ...

เด็กร้ายกาจนั่นขนของเล่นข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงที่นี่

ฉันทหยิบตุ๊กตาหมีเท็ดดีแบร์แบบที่เด็กฝรั่งนิยมเล่นขึ้นมาดู มันเก่าคร่ำคร่าและขาดลุ่ยในบางจุด ฉันทยกขึ้นดูแล้วมองตรงไปที่เขา นายเจมส์หน้าซีดแล้วเปลี่ยนเป็นแดงกำริบเอื่อมมือมากกว่าตุ๊กตาไปกอดอย่างหวงแหน ก่อนจะก้มลงเก็บสมบัติใส่กระเป๋าใบโตอย่างเร่งรีบ ท่าทางอดดีเมื่อครู่หายไปหมดแล้วแทนที่

ด้วยความเศร้าที่ฉันไม่เข้าใจ

“จะหิวเราะเยาะก็เอาเลย ไม่ต้องมามองด้วยสายตาเวทนาแบบนั้นหรอก”
เขาเอ่ยเสียงห้วนเมื่อเห็นฉันจ้องมองเขาไม่วางตา

“หิวเราะทำไมล่ะ ไม่เห็นมีอะไรตลกเลย น้ำเองก็ชอบตุ๊กตาเหมือนกัน”
ฉันตอบพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ความโกรธเมื่อครู่เปลี่ยนไปเป็นความสงสาร เมื่อเห็น
แววตาเจ็บปวดของพ่อคนแก่

นายเจมส์ชะงักไปนิดหนึ่ง ดวงตาดำขลับคมกริบของเขาไหวไปมาอย่าง
สับสน ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงเบาหวิวว่า “ผมขอโทษ”

“ฮึ” ฉันถามพลางเลิกคิ้วสูง

“ผมขอโทษที่เมื่อกี้พูดไม่ดีบ้าง” เขาตะโกนเสียงดัง ไบหน้าขาวแดงกำด้วยความ
ความขัดเขิน

ฉันจ้องมองไบหน้าคมคายของเขา นายเจมส์เป็นเด็กที่แปลกจริงๆ
อารมณ์ของเขาเปลี่ยนไปเปลี่ยนมารวดเร็วจนน่าเวียนหัว เดี่ยวดูแก่แดด เดี่ยวดู
ก้าวร้าว แต่อีกเดี๋ยวกลับดูเหมือนเด็กที่ขาดความอบอุ่น

“ห้องของผมอยู่ไหนล่ะ” เขาเอ่ยถามเมื่อเห็นฉันยังยืนเงียบ

ฉันสะดุ้งนิดหนึ่ง ซี่มือไปบนชั้นสองแล้วกล่าวว่า “อ้อ ข้างบน ตามน้ำ
มาสิ”

ฉันกับเขาช่วยกันลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ขึ้นไปบนชั้นสอง ฉันเปิด
ประตูห้องนอนเดินเข้าไปก่อน นายเจมส์เดินตามเข้ามาสำรวจโน่นนี่ไปเรื่อยๆ
ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงพลางเปิดกระเป๋าเดินทางออกหยิบเสื้อผ้าสามสี่ตัวที่มี
อยู่มาวางบนเตียง

“เจมส์มีเสื้อผ้ามาแค่ตัวเอง แล้วจะพอใส่หรือ” ฉันเอ่ยถาม

เขายกไหล่แล้วตอบว่า “ไม่พอก็ไปซื้อเอา ผมมีเงิน เสื้อผ้าที่ผมมีไม่เหมาะ
กับอากาศของเมืองไทยหรอก ขนมากก็นักเปล่าๆ”

“อืม...” ฉันส่งเสียงเบาๆ ในลำคอพลางคิดในใจว่า

‘สงสัยฉันคงต้องเริ่มทำหน้าที่น้ำที่ดื่มแล้วล่ะ เริ่มจากการหาเสื้อผ้าที่
เหมาะสมให้เขาใส่ก่อน จากนั้นก็ค่อยสอนให้เขาเป็นเด็กที่น่ารักขึ้น’

“เดี๋ยวเจมส์เปลี่ยนเสื้อซะนะ กางเกงใสนี้ก็ได้ น่าจะพาไปซื้อเสื้อผ้า เสื้อ
ผ้าแค่นี้ไม่พอใส่หรือ” เมื่อพูดจบฉันก็รีบเดินออกมา ทิ้งเขาไว้ในห้องเพียงลำพัง

ในความคิดของฉันนั้น นายเจมส์เป็นเด็กที่น่าสนใจมาก มีหลายบุคลิก
แหวดตามกริบของเขาเหมือนซ่อนอะไรบางอย่างไว้ข้างใน ในยามปกติแม้จะดู
สดใสว่าจริง แต่เมื่อครุ่นคิดที่ฉันหยิบหมี่ของเขาขึ้นมา ฉันมองเห็นความเศร้า
สร้อยที่บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไรกันแน่ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่เด็กวัยรุ่นอย่างเขาไม่ควร
จะมี และเป็นหน้าที่ของน้ำที่ดีที่จะต้องรู้ให้ได้

ฉันขับรถพานายเจมส์ไปซื้อเสื้อผ้าที่ห้างสรรพสินค้าใกล้บ้านแห่งหนึ่ง วันนี้
คนไม่เยอะเท่าไร เพราะไม่ใช่วันเสาร์อาทิตย์ ฉันเลยไม่ต้องเสียเวลารอหาที่จอด
รถนานนัก ฉันจอดรถกระเบาะคู่ชีพ กดลิคแล้วพาเขาเดินเข้าไปในห้าง ฉันสุด
หายใจเข้าลึกๆ อากาศในห้างสรรพสินค้าช่างเย็นสบายดีจริงๆ นายเจมส์เองก็คง
คิดไม่ต่างกับฉันเท่าไร เพราะเขายิ้มหน้าบานไม่หุบเลย

ฉันพาเขาไปที่แผนกเสื้อผ้าบุรุษแล้วเริ่มเลือกซื้อเสื้อผ้าให้เขา นายเจมส์
ผิวขาวเลยไม่มีปัญหาในการเลือกสีเสื้อผ้า แต่กลับมีปัญหากในการเลือกขนาด ฉัน
ต้องหยิบแต่เสื้อผ้าไซส์เอ็กซ์แอลให้เขา แต่กระนั้นก็ตามเสื้อผ้าขนาดเอ็กซ์แอลบาง
แบบเขาก็ยังใส่ไม่ได้พอดี แทบทุกที่ที่เราเดินผ่านไปฉันมักจะได้เห็นคนมองมาที่เรา
ตลอดเวลา บางคนมองเฉยๆ บางคนซุบซิบกันแล้วมองมาที่เรา หรือจะพูดให้ถูก
ก็คือมองมาที่นายเจมส์ เขาหล่อเหลามากในเวลากลางวัน กลางแสงจ้าๆแบบนี้
ผมสีน้ำตาลทองของเขาเป็นประกาย ผิวสีขาวของเขาอมชมพูขึ้นมาทันทีเมื่อต้อง
แสงไฟ ฉันเริ่มภูมิใจขึ้นมานิดๆแล้ว

‘มีหลายชายหน้าตาดีก็เหมือนกันแฮะ’ ฉันครุ่นคิดในใจกลางยิ้มน้อยๆ
อย่างอารมณ์ดี

ฉันเลือกเสื้อยืดคอกกลมสีต่างๆให้เขาหกตัว และเลือกกล้ามอีกสี่ตัว โดย
เลือกแต่โทนสีขาวยกเว้นดำเป็นหลัก เพราะฉันรู้สึกว่ามันเข้ากับเขามาก แล้วก็ซื้อเสื้อ
ยืดแบบมีปกอีกสามตัวคราวนี้นายเจมส์เลือกเอง ซึ่งเขาก็เลือกแต่โทนสีฟ้าหมด
เลย ต่อมาฉันก็พาเขาไปซื้อเสื้อแจ็คเก็ตแขนสั้นและแขนยาวอย่างละสามตัว โดยเลือก
แต่โทนสีเรียบๆเพื่อว่าเขาจะใส่ไปงานที่ต้องการความเรียบร้อยบ้าง แล้วก็ซื้อ
กางเกงขาสั้นใส่สบายๆให้อีกสามตัว กับชุดนอนผ้าฝ้ายเนื้อนุ่มสามตัว เพื่อเอาไว้
ให้เขาใส่ตอนอยู่บ้าน จากนั้นเราก็เดินมาตรงจุดที่ขายกางเกงขาย ฉันให้เขาลอง
กางเกงสแล็คส์สีดำสนิทสามตัว แล้วก็ให้เขาเลือกกางเกงยีนส์เองอีกสามตัว

การซื้อปิ้งของเราดูจะผ่านไปได้ด้วยดี นายเจมส์ดูจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเสื้อผ้าที่ฉันเลือกให้ และฉันเองก็ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเสื้อผ้าที่เขาเลือกเอง แต่ปัญหามันมาเกิดตอนที่เขาบอกว่าเขามีกางเกงในมาตัวเดียว ซึ่งก็คือตัวที่กำลังใส่อยู่นี่

“เจมส์ ไปเลือกเอาเองเลยนะ เอามาสักครึ่งโหล แล้วเดินมาหาหน้าตงนี้เดี๋ยวน่าจะไปซื้อของใช้ในครัวสักหน่อย” ฉันขี้มือตรงไปยังแผนกของกินที่อยู่ทางซ้ายมือ

“ไปด้วยกันดีกว่ามั๊ยบ๊ว ที่นี้มันกว้างเดี่ยวหากันไม่เจอจะยุ่งนะ” เขาตอรองเสียงอ่อย

“กลัวหลงเหวอ” ฉันพูดพลางจ้องมองยี้มๆ

“เฮอะ เรื่องอะไรจะกลัว” พ่อคนเก่งปฏิเสธรด้วยท่าทางเหยียดๆ แล้วสะบัดหน้าจากไปทันที

ฉันหัวเราะเบาๆ แล้วเข็นรถต่อไปยังแผนกอาหาร นายเจมส์ทำาเป็นแ่ง แต่ฉันดูออกว่าเขากลัวหลง อย่างนี้มันน่าแกล้งทิ้งไว้ที่นั่นก็ แก่ผิดที่ขู่ฉันเรื่องเงิน ฉันเลือกซื้อน้ำปลา ซอสถั่วเหลือง ซีอิ๊วขาว น้ำมันพืช น้ำตาลทราย กาแฟ ครีมหีม และไอวัลตินสำหรับนายเจมส์ พอได้ครบก็กลับมายังจุดที่นัดกับหลานชายเอาไว้ แต่นายเจมส์ยังไม่กลับมา ฉันยืนรรออยู่ครู่หนึ่งเขาก็ยังไม่กลับมา จนฉันเริ่มร้อนใจขึ้นมาแล้ว

‘ทำไมนานจังไซ้หนังกงในก็อยู่แค่นี้’

ฉันครุ่นคิดในใจพลางเหลียวมองไปรอบตัว อยากจะเดินไปดู แต่ก็กลัวว่าถ้านายเจมส์กลับมาแล้วไม่เจอฉัน เขาก็จะสวนทางกัน แต่มันก็นานแล้วนะ

ฉันตัดสินใจจอดรถเข็นไว้ แล้วรีบวิ่งไปที่ไซ้หนังกงในชาย แต่ไม่มี นายเจมส์ไม่ได้อยู่ที่นั่น ฉันมองหาทุกซอกทุกมุมก็ไม่เห็น ฉันเริ่มตระหนกขึ้นมาจริงๆ แล้วถ้านายเจมส์หายไปฉันจะทำยังไง

‘หรือว่าเด็กนั่นแกล้งเรา แต่ไม่น่าจะเป็นไปได้ นายนั่นจะแกล้งเราไปทำาให้เดี่ยวรวบรวมสติก่อนบ๊ว’ ฉันร้องบอกตัวเอง

นายเจมส์สูงมาก ถ้าฉันออกไปยืนในที่โล่งๆ อาจจะเห็นเขาก็ได้ ฉันรีบวิ่งออกมายืนในที่โล่งด้านหน้าช่องคิดเงินที่เรียงกันเป็นสิบๆทันที แล้วฉันก็เห็นเขาตัวสูงหล่อขาวเดินอยู่ข้างหน้าไกลออกไปและกำลังชี้หน้าผู้ชายหน้าแหลมๆคนหนึ่งอย่างเดือดดาล

‘เฮ้ยใครวะ’ ฉันร้องในใจ รีบวิ่งเร็วเข้าไปหาเขาทันที

“เอาคืนมาเดี๋ยวนี้นะ ไอ้ซี้ชโมย” นายเจมส์ต่อว่าชายแปลกหน้าพลางดึงคอเสื้อเขาไว้แน่น

“ปล่อยเดี๋ยวนี้นะไอ้ฝรั่งซี้ช ใครเอาอะไรของแกไป” ชายคนนั้นตอบโต้ด้วยท่าทางเดือดดาลไม่แพ้กัน

“แกนั่นแหละ แกล้วงกระเป๋าฉัน” นายเจมส์ได้พร้อมกระซอกชายคนนั้น เขามาใกล้

“เจมส์ เกิดอะไรขึ้น” ฉันเอ่ยถามพร้อมกับดึงมือเขาออกจากคอเสื้อของชายคนนั้น

“ไอ้มันมันล้วงกระเป๋าผมบัว” นายเจมส์ร้องบอกแต่ยังไม่ยอมละสายตาจากคู่กรณี

“ผมเปล่ากันคุณ บอกผมฝรั่งคุณให้เลิกกล่าวหาผมได้แล้ว ถ้าไม่ยอมกตัญญู” นายคนนั้นตะโกนเสียงดัง ฉันโมโหจืดขึ้นมาทันที เหลียวมองไปรอบๆ มีคนมองดูเราไม่ใช่น้อย

“ที่บ้านนายสิ นี่หลานฉัน นายนั่นแหละเอากระเป๋าคืนมาเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่ยอมกตัญญู” ฉันได้กลับไปทันที ไม่รู้หรอกว่าเรื่องราวเป็นยังไง แต่ถ้าปากเสียแบบนี้แสดงว่าต้องเป็นคนไม่ดีแน่

“บ้าทั้งผัวทั้งเมียเลยวีย์ บอกว่าไม่ได้เอาไปก็ไม่ได้เอาไปสิ” นายนั่นยืนยันคำเดิมกลับมาอีกครั้ง

“เจมส์ เกิดอะไรขึ้นเหวอ” ฉันกระซิบถามพ่อหลานชิง ชักไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง นายเจมส์หันขวับมามองฉัน แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรที่ด้านหลังพลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

“กระเป๋าน้องอยู่นี่ครับ พี่เห็นมันหล่นอยู่ตรงนู้นนะ”

ฉันกับนายเจมส์หันไปมอง ก็พอดีสบตากับผู้ชายคนหนึ่งเข้าอย่างจัง เขาเป็นชายรูปร่างสูงโปร่ง แต่งกายสะอาดสะอ้าน หน้าตาคมคายทีเดียว เขายิ้มให้เราพร้อมยื่นกระเป๋าใส่ตังค์หนึ่งสีด้าในมือมาเบื้องหน้า

นายเจมส์รีบคว้ากระเป๋าใส่ตังค์ใบนั้นมาเปิดดู ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างโล่งอก

“ขอบคุณนะคะ” ฉันเอ่ยกับผู้ชายหน้าตาดีคนนั้น

“นี่คุณ ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ได้เอาไป เสื้อผ้าผมขาดหมดเลย ใครจะรับผิดชอบเนี่ย จ่ายมาเลยนะ ไม่งั้นถึงโรงพักแน่” นายหน้าแหลมตะโกนก้อง พลังจับคอเสื้อที่ขาดวันให้บรรดาไทยมุงดู

ฉันหันไปยิ้มเจื่อนๆให้เขาก่อนจะกล่าวว่า “ขอโทษนะคะที่เข้าใจผิด คือแกยังเด็กนะคะ ส่วนค่าเสื้อฉันจะจ่ายให้เองนะคะ”

“พูดง่ายๆแบบนี้ก็ดี เอามาเลยพันทิ้งค่าเสื้อ ไม่งั้นถึงโรงพักแน่” เขาเอ่ยพร้อมกับแบมือหრა

“มันไม่แพงไปหน่อยหรือคุณ เสื้อตัวแค่นี้ยี่ห้อพันทิ้ง” ฉันได้กลับไป พลังกวาดตามองไปทั่วตัวชายคนนั้น

“ไม่รู้ละ ค่าเสื้อบวกค่าทำขวัญพันทิ้งพอดี ถ้าไม่จ่ายก็เตรียมไปประกัน ผัวคุณที่โรงพักก็แล้วกัน” นายหน้าเลือดดกกล่าวหน้าตาเฉยพร้อมกับยิ้มที่มุมปาก อย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า

ฉันโมโหจัดขึ้นมาทันที ใช้อำนาจไม่รู้เรื่อง บอกว่าไม่ใช่ผัวยังไม่เชื่อ ฉันขยับปากจะตอบได้ แต่ต้องชะงักไป เมื่อพ่อรูปหล่อที่เอากระเป๋าเข้ามาคืนกล่าวขึ้นก่อนว่า

“เสื้อตัวนี้ยังไม่ได้จ่ายเงินนี่นา นี่ไปจ่ายยังติดอยู่เนี่ยเลย” เขากล่าวพลาซงซีไปที่ป้ายราคาที่ไม่ลอกจากจากคอเสื้อ

“พูดบ้าๆ ฉันจ่ายเงินแล้วโว้ย ไม่มีปัญญาชดใช้ก็อย่ามาใส่ร้ายกัน เงินแค่นี้ฉันไม่เอาก็ได้วะ” นายหน้าแหลมพูดจบก็รีบเดินแทรกตัวหายไปใต้วงแขนอย่างรวดเร็วราวกับหายตัวได้

ฉันยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผากพร้อมกับถอนใจอย่างโล่งอก ก่อนจะหันกลับมาหาผู้มีพระคุณที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ

“ขอบคุณนะคะ” ฉันขอบคุณพร้อมกับยิ้มให้

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องเล็กน้อยเอง คนไทยด้วยกัน” เขาตอบพร้อมกับยิ้ม มีเสน่ห์กลับมาก

“เจมส์มาขอบคุณพี่เขาเร็ว พี่เขาอุตส่าห์เก็บกระเป๋ามาให้เรานะ” ฉันเอ่ยพลาซงตั้งนายเจมส์มายืนข้างหน้า เด็กนั้นกวาดตามองชายคนนั้นด้วยสายตาเรียบเฉย ก่อนจะกล่าวอย่างเสียไม่ได้ว่า

“ขอบคุณ”

ฉันยิ้มแหย้ให้เขาอีกครั้ง เมื่อตาเจมส์ก้มหน้าก้มตาดูกระเป๋าของแก โดยไม่สนใจผู้ชายคนนั้นสักนิด

“ขอโทษนะคะ คือแกเพิ่งมาจากเมืองนอกนะคะ ไม่ค่อยรู้ธรรมเนียมไทยเท่าไร” ฉันเอ่ยพร้อมกับยิ้มให้

เขาส่ายหน้าไปมา ก่อนจะกล่าวว่า “ไม่เป็นไรอะ ผมแค่อยากช่วย ไม่ได้หวังอะไร แต่ว่าน้องเขาหน้าตาดีนะครับ ไม่ทราบว่าคุณจะเข้าวงการบันเทิงบ้างหรือเปล่า คือผมเป็นช่างภาพ ผมกำลังมองหาชายหนุ่มมาถ่ายแบบเซ็ต์ใหม่อยู่พอดี ถ้าคุณ—”

“บัวคะ แล้วยี่ตาเจมส์” ฉันเอ่ยพลางยิ้มให้ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร นายเจมส์ก็พูดขึ้นก่อนว่า

“ไม่สนใจ ไปกันเถอะบัว” นายเจมส์เอ่ยเสียงห้วนพร้อมกับดึงแขนฉันให้ออกเดิน

“เดี๋ยวลี” ฉันดูเขา ก่อนจะหันไปพูดกับผู้ชายคนนั้นว่า “ขอโทษนะคะ คือแกไม่สนใจ ฉันคงต้องไปแล้วค่ะ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมชื่อโอม นี่นามบัตรผม เปลี่ยนใจก็โทรไปได้ทุกเวลา” เขาพูดพร้อมกับยื่นนามบัตรใส่มือฉัน

“ไปเถอะบัว” นายเจมส์เร่งอีกพร้อมกับออกแรงลากฉันไปตามทางอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวก่อนเจมส์จะลากฉันไปไหน เด็กอะไรเสียมารยาทจริงๆเลย ผู้ชายคนนั้นเขาช่วยเราไว้ล่ะ” ฉันดูเขาหลังจากที่เดินห่างออกมาแล้ว

“ผมไม่ชอบผู้ชายคนนั้น ทำทางไม่น่าไว้ใจ” นายเจมส์พูดแต่ยังไม่ยอมหยุดเดิน

“เหลวไหลน่า เขาดูดีจะตายไป” ฉันดูเขาแล้วขื่นตัวไว้ไม่ยอมเดิน

“หึ” เขาทำเสียงเยาะในลำคอ ก่อนจะกล่าวว่า “เห็นเขาหล่อล่ะสิ คนเราดูแต่หน้าไม่ได้หรอกบัว ผมมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าผู้ชายคนนั้นต้องการอะไร”

“ต้องการอะไร เขาแค่อยากให้เจมส์เป็นนายแบบให้ก็เท่านั้น ถ้าเราไม่ชอบก็ไม่เห็นต้องทำทางแบบนั้นใส่เขาเลย มันไม่น่ารักเลยเข้าใจไหมเจมส์ เขาอุตส่าห์เก็บกระเป๋าใส่แล้วก็ยังช่วยเราจากนายหน้าแหลมคนนั้นด้วยนะ” ฉันเทศน์เขายาวเหยียด

“เขื่อนคนง่าย ระวังจะถูกหลอก” เขาเอ่ยพลางส่ายหน้าไปมาด้วยท่าทาง
อ่อนใจ แต่ทำเอาฉันหน้าตึงไปเลยที่ถูกหลอกของตัวเองดำหนิ

“ไหนจะเก่งเท่าเธอละ พ่อเด็กปากไม่ลึนกลืนน้ำมัน” ฉันเอ่ยเสียงขึ้นจมูก
แล้วหันหลังเดินกลับไปยังแผนกอาหารที่จอตกรตเห็นทิ้งไว้ โดยมีพอลานโขงเดิน
ตามมาติดๆ เขาไม่พูดอะไรแต่กำกระเป๋าตังค์ในมือแน่นจนฉันอดสงสัยไม่ได้ว่า
ในกระเป๋านั้นมีอะไรสำคัญสำหรับเขานักหนาถึงได้หวงเหลือเกิน

พอได้รถเข็นมาแล้วฉันก็รีบเข็นรถไปที่ช่องจ่ายเงินทันที นายเจมส์ส่งบัตร
เครดิตของเขามาให้แต่ฉันส่งคืนไปแล้วกล่าวว่า “ไม่ต้องหรอกเดี๋ยวน้ำจ่ายเอง”

“แต่นั่นมันเสื้อผ้าของผม” เขาแย้งพลางยื่นบัตรเครดิตมาอีกครึ่ง

“ไม่ต้องหรอก มันเป็นหน้าที่ของน้ำที่จะต้องซื้อเสื้อผ้าให้เจมส์ได้” ฉันกล่าว
แล้วผลักมือเขากลับไป

“ธรรมเนียมไทยเธอ” เขาเอ่ยถาม ฉันพยักหน้ารับ นายเจมส์ยิ้มตอบแล้ว
เก็บบัตรใส่กระเป๋า

ฉันล้วงบัตรเครดิตของตัวเองมาจ่าย การซื้อบปิ้งวันนี้ทำเอาฉันกระเป๋าเบา
ไปเยอะเลย หมดไปเกือบสี่พันบาท

‘เฮ้อ... มีหลานนี่ก็เปลืองเหมือนกันแฮะ’ ฉันครุ่นคิดในใจ รับใบเสร็จใส่
กระเป๋า

นายเจมส์เอาของที่จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วใส่รถเข็นจนหมด แล้วหันมามอง
ฉันด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก

“ขอบคุณมากๆ ที่ซื้อเสื้อผ้าให้ผม” เขาขอบคุณพลางยิ้มแปลกๆ ที่มุมปาก

“ไม่เป็นไร น้ำอยากซื้อให้เจมส์” ฉันยิ้มให้แล้วส่ายหน้าไปมา แต่แล้วก็ต้อง
ตกใจสุดขีด เมื่อนายเจมส์ก้าวเข้ามาใกล้ คราวตัวฉันเข้าไปกอด แล้วก้มลงกอดจูบ
บนเรียวปากของฉันอย่างรวดเร็ว ฉันตกตะลึงจนลืมดิน และแทบจะลืมหายใจ

‘ไอ้เด็กบ้านี้จูบฉันอีกแล้ว ท่ามกลางสายตาหลายร้อยคู่ กลางห้างสรรพ
สินค้ากลางวันแสดๆหน้าเคาน์เตอร์คิดเงินนี่เลย’

ฉันอยากจะเป็นลม ที่ริมหูแว่วยินเสียงหึ่งๆ กระซิบกระซาบว่า

“โกหกนี่หว่า เมื่อกี้เห็นบอกว่าเป็นหลาน ที่แท้เป็นผัว.....”

“โกรธอะไรอีกละบัว” นายเจมส์ถามด้วยท่าทางหงุดหงิดมาจากที่นั่งข้าง
คนขับ เมื่อเห็นว่าฉันขับรถหน้าหงิกไม่พูดไม่จามาตั้งแต่ออกจากห้างสรรพสินค้า

ฉันหันขวับไปมองเขาตาขวาง ก่อนจะหันกลับมาขับรดต่อไป โดยตั้งใจว่าจะไม่สนใจเขาอีก จะไม่ให้ฉันโกรธได้ยังไง นายนั้นจูบฉันอีกแล้ว กลางห้างสรรพสินค้าเลย แล้วทีนี้ฉันจะมีหน้ากลับไปเหยียบที่นั่นอีกหรือ ที่เขาไม่ถ่ายรูปฉันไปติดไว้หน้าห้างโทษฐานกระทำอนาจารต่อหน้าสาธารณชนก็บุญเท่าไรแล้ว

“จะโกรธไปถึงไหนล่ะ ทำหน้าบึ้งมากๆ เดี่ยวหน้าก็แก่ก่อนวัยหรือ” เขาสะกิดฉันพลางยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ

ฉันดันเขากลับไปนั่งที่เดิม เลี้ยวรถเข้าจอดข้างทาง ตัดสติใจพุดกับเขาให้รู้เรื่องไปเลย

“เจมส์ทำแบบนี้จะไม่ให้น้ำโกรธได้ยังไง” ฉันพูดเสียงเคียด จ้องมองเขาจากที่นั่งคนขับ

“แบบไหน จูบบ้วน่ะหรือ” เขาพุดพร้อมกับยกไหล่ ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ทีนวิยอร์กเวลาก็มีคนทำอะไรให้เรา เราก็จะจูบขอบคุณเขา ผมจูบกับยายสร้อยบ่อยไปไม่เห็นเป็นไรเลย” เขาพุดหน้าตาเฉย ในขณะที่ฉันโมโหจืดขึ้นมาทันที เขาคิดว่าฉันโง่งจนไม่รู้หรือไม่ว่าจูบขอบคุณกับจูบแบบที่เขาทำมันต่างกันยังไง

“เจมส์ อายนีกว่าน้ำไม่รู้ว่าจูบขอบคุณนะเขาทำกันยังไง” ฉันพูดเสียงเข้มพลางจ้องเขาเขม็ง ก่อนจะกล่าวต่อว่า “เวลาฝรั่งขอบคุณเขาไม่—ไม่จูบปาก”

เขามองหน้าฉัน ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมาชุดใหญ่

“บัวไปเอามาจากไหน ฝรั่งนี่มีตั้งหลายชาติ หลายศาสนา ธรรมเนียมพวกนี้มันก็จะต่างกันไปตามถิ่นที่พวกเขาอาศัยอยู่” เขาหยุดพุด หัวเราะอีกครั้ง แล้วกล่าวต่อว่า “ที่ที่ผมอยู่เขาจูบขอบคุณกันแบบนี้แหละ ถ้าไม่เชื่อไปถามยายสร้อยดูก็ได้”

ฉันขมวดคิ้วยุ่ง พยายามทบทวนตามที่เขาพุด แต่ก็นึกไม่ออก หรือว่ามันจะจริง เด็กนั้นจะหลอกจูบฉันไปทำไม ก็ในเมื่อฉันเป็นน้ำของเขานี่นา

“จริงหรือ” ฉันเอ่ยถามเพื่อความมั่นใจ

นายเจมส์พยักหน้ารับหนึ่งๆ รอยยิ้มบานเต็มหน้า ก่อนจะกล่าวรับรองว่า “จริงสิ สาบานก็ได้” เขาเอ่ยกลั้วหัวเราะพลางยกมือขึ้นจับหน้าอกด้านซ้ายของตัวเอง

“ไม่ต้องหรอก น้ำเชื่อก็ได้” ฉันกล่าวพลางดึงมือเขาลง

“ถ้าเชื่อแล้วก็ห้ามโกรธอีกนะ ไหนยิ้มสิ” เขาเอ่ยพร้อมกับยื่นมือมาดึงแก้ม

ฉันฉีกออกเป็นรอยยิ้ม

ฉันบัดมือเขาออก อดขำกับท่าทางเหมือนเด็กเกเรของเขาไม่ได้ “ได้ น้ำไม่โกรธ แต่ต่อไปนี่ห้ามเจมส์ชอบคุณน้ำด้วยวิธีนั้นอีกแล้วนะ”

“ไม่ให้อุปแล้วจะชอบคุณยังงี้ละ ก็ที่บ้านผมเขาทำกันอย่างนี้” เขาถามพร้อมกับตีหน้าขุ่น แต่ทว่าดวงตาคมกริบของเขามันดูวิบวับชอบกมล แต่เอาเถอะคงไม่มีอะไรหรอก ยังไงเขาก็เป็นหลาน

“เจมส์ ที่นี้เมืองไทย เราไม่จับกันเพื่อแสดงความชอบคุณ เราแค่ยกมือไหว้อย่างเดียวพอแล้ว” ฉันพูดพลางทำท่าประกะบให้เขาดู เขายกมือทำตามด้วยท่าทางเก้งก้างแต่ก็ดูน่ารักดี

“แค่นี้พอแล้วหรือ” เขาถามยังยกมือไหว้ฉันอยู่

“ใช่ พอแล้ว แล้วก็พูดว่าขอบคุณมากครับน้ำบัว เอาสองมือประกบกันเป็นรูปดอกบัว แล้วก็ก้มหัวลงแบบนี้ เข้าใจไหม” ฉันพูดพลางจัดท่าทางให้เขาด้วย

“ดอกบัว” เขามองมือตัวเองแล้วก็มองฉันสีหน้างงๆ

ฉันยิ้ม มองเขาด้วยความเอ็นดูแล้วกล่าวว่า “โลตัสนะ คนไทยเรียกว่าดอกบัว เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งเอาไว้ไหว้พระ ชื่อน้ำบัวก็มาจากดอกบัวเหมือนกัน”

เขายิ้มกระซากใจให้ฉันอีก ฉันยิ้มตอบ ซอบใจท่าทางฝรั่งหัดไหว้ของเขา จนแผลหิวเราะออกมาเบาๆ

“ผมอยากเห็นดอกบัว” เขาพูด ยังยกมือไหว้ฉันอยู่

“แล้วน้ำจะพาไปดู เอามือลงเถอะ” ฉันบอกพลางจับมือเขาลง

“แต่ผมชอบจับชอบคุณมากกว่าอยู่ดี มันดูจริงใจและสนิทแนบแน่นกว่ากันเถอะ” เขาพูดดวงตาแพรวพราวจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของฉันไม่วางตา ในขณะที่ฉันเริ่มเคียดๆขึ้นมาอีกแล้ว ชักสงสัยตะหงิดๆว่าจะถูกเด็กหลอก

นายเจมส์มองหน้าฉัน ก่อนจะทำหน้าแข็งแล้วเอ่ยว่า “เข้าๆ ก็ได้ ต่อไปนี้ผมจะไม่จับบัวอีกแล้ว พอใจหรือยังละ เลิกทำหน้าที่หงิกหน้างอได้แล้ว ผมชี้้เกียจนับรอยตีนกา”

“รอยตะ—ตีนกา” ฉันเอ่ยตะกุกตะกักพลางยกมือขึ้นลูบหางตาของตัวเอง ในขณะที่พ่อหลานชายตัวดีหัวเราะพรี๊ดออกมดั่งลั่น

“เด็กบ้า หลอกกันหรือ” ฉันกล่าวพร้อมกับพาดฝ่ามือไล่ต้นแขนแข็งๆของ

เขาไปหลายที่ ทั้งๆที่ไม่ได้ออกแรงอะไร แต่เขากลับทำท่าโอดโอยราวกับเจ็บปวด
หนักหนา จนฉันอดห่มันไม่ได้ เลยจ้างฝ่ามือเตรียมฟาดอีกชุด แต่ที่ว่าฝ่ามือยังไม่
ได้สัมผัสตัวเขาก็มีอันต้องหยุดชะงักอยู่กับที่เมื่อมีเสียงเคาะกระจกดังๆชัดเจนเสีย
ก่อน

ฉันหันกลับมามอง ก่อนจะยิ้มเหี้ยๆ เมื่อสบเข้ากับดวงตาแข็งกร้าวในชุด
สีทากี้

“ตะ—ตำรวจ” ฉันเอ่ยเหมือนครวญคราง ก่อนจะค่อยๆไขกระจกถลง

“นี่คุณ จอดรถตรงนี้ไม่ได้นะ ไหนเอาใบอนุญาตมาดูสิ” นายตำรวจคนนั้น
เอ่ยเสียงแข็ง

ฉันรีบยกมือไหว้เขาทันทีพลาทกล่าวเสียงละห้อยว่า “ผู้หมวดขา หนู
ขอโทษค่ะ หนูไม่เห็นจริงๆอย่าดูเลยนะคะใบอนุญาตนะ มันไม่ค่อยสวย ดูหน้าหนู
ก็พอค่ะ”

“ไม่ต้องโยกโย้เลยคุณเอาใบอนุญาตมาดูสิ” เขากล่าวคำเดิมไม่มีอ่อนข้อ
เลย

“โอ้... อย่าดูเลยนะคะผู้กอง ปล่อยหนูไปเถอะค่ะ คราวหน้าไม่ทำอีกแล้ว”
ฉันอ่อนวอนอีกครั้งพลาทเลื่อนยศให้เขาอีกหน่อย

“ไม่ต้อง—” เขาอ้าปากจะปฏิเสธอีก

ฉันรีบยกมือไหว้เขาอีกครั้งพร้อมกับอ่อนวอนว่า “อย่าดูเลยนะคะท่าน
สารวัตร—” ฉันเลื่อนชั้นให้เขาอีก แต่ยังไม่ทันได้กล่าวต่อนายตำรวจคนนั้นก็ชิง
ตวาดขึ้นด้วยความรำคาญว่า

“โอ๊ย... พอแล้วคุณ ขึ้นพูดกับคุณต่อไปอีกมีหวังผมได้เป็นผบ.ตร. แน่
ไปเลยนะ คราวนี้ปล่อยให้ครั้งหนึ่ง แล้วคราวหน้าจะพลอดรักกับแฟนล่ะก็ไปหาที่
ที่มันไม่เกะกะการจราจรหน่อยนะ” เขาจบคำพูดด้วยการโบกมือไล่อย่างตัดความ
รำคาญ

ฉันรีบปิดหน้าต่างแล้วขับรถออกมาเลย ตีใจจนลืมโกรธที่เขาหาว่าฉันเป็น
แฟนกับนายเจมส์ แต่เขาเถอะ ไม่ต้องเสียค่าปรับ แค่โดนตำรวจเข้าใจผิดว่าเป็น
แฟนกับหลานตัวเองแค่นี้พอทนได้

“หึๆๆๆ” เสียงหัวเราะขบขันที่ดังมาจากด้านข้างดึงให้ฉันหันไปมอง

“ทำอะไรดี นายตัวยุง ถ้าไม่เป็นเพราะเจมส์ น่าจะจอดรถให้ตำรวจเรียก

หรือ” ฉันต่อว่าเขาพลางทำตาตุ๋น แต่พ่อตัวดีไม่กลัวสักนิด เขายิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะพูดว่า

“วันนี้มีคนบอกว่าผมเป็นแฟนบัวสองคนแล้วนะ คนแรกก็นายชโยมนั่น คนที่สองก็นายตำรวจคนเมื่อกี้ ถ้าแฟนบัวมาได้ยินไม่รู้จะว่ายังไงเนอะ”

“เหลวไหล น้ำตื้นไปจะอะไร เราสองคนเป็นญาติกัน เธอก็เป็นแค่เด็กเมื่อวานซืน คนพวกนั้นมันบ้า ตาตุ๋น” ฉันแก้มองพูดโดยเจตนาเน้นเสียงหนักๆ ตรงคำว่าเด็กเมื่อวานซืน

“หิ” นายเจมส์ทำเสียงเยาะในลำคอ จ้องมองฉันด้วยดวงตาวาววับแต่ไม่พูดอะไรออกมา ซึ่งฉันพอจะเดาออกว่าเขาไม่พอใจที่ฉันบอกว่าเขาเด็ก

‘เด็กวัยรุ่นก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่ชอบให้ใครบอกว่าตัวเองเป็นเด็ก ไม่ว่าจะเด็กไทยหรือเด็กฝรั่งก็ไม่ต่างกันเลย’

ฉันครุ่นคิดในใจตามประสาคนที่มีประสบการณ์มาก่อน รู้สึกเบิกบานเล็กน้อยที่เตือนพ่อคนเก่งจนมุมได้ ฉันหัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี ก่อนจะสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจที่จู่ๆ นายเจมส์ก็ตะโกนก้องขึ้นมา

“บัว ผมหิวข้าว”

“หิวอีกแล้วหรือเพิ่งกินข้าวไปเมื่อกี้เองไม่ใช่หรือ” ฉันถามพลางนินหัวน้ำใส เขา เด็กบ้านี่สงสัยจะแค้นฉัน เลยแก้มองตะโกนให้ฉันตกอกตกใจเล่น

นายเจมส์เลิกคิ้วพร้อมกับยิ้มที่มุมปาก “เฮ้ ก็ผมเป็นเด็กก็ต้องหิวบ่อยเป็นเรื่องธรรมดา บัวเป็นน้ำก็น่าจะรู้นี่นา นี่ถ้ายายสร้อยรู้ว่าบัวปล่อยให้ผมอดผมมโซ่ไม่รู้ว่ายายจะว่ายังไงเนอะ”

ฉันกัดฟันกรอดเพื่อข่มอารมณ์ตัวเอง เด็กบ้านี่ยัยอนฉัน มันน่าปล่อยให้อดตายนัก ฉันคิดในใจ เหลือบมองนาฬิกาที่หน้าปัดรถเห็นว่าเป็นเวลาเกือบบ่ายสองโมงแล้ว

‘ตายจริงนี่ฉันใช้เวลาซื้อป๊อปปิ้งนานขนาดนี้โดยหรือ มิน่าพ่อหลานโข่งเลยร้องหิวข้าว เราเองก็ยังไม่ได้นกินอะไรเลยตั้งแต่เช้า หากอะไรก็ก่อนดึกแล้วค่อยกลับบ้าน’

ฉันครุ่นคิดในใจพลางกวาดตามองข้างทางทันที นั่นเห็นแล้วเป้าหมายของฉัน ร้านขายข้าวมันไก่ ข้าวหน้าเบ็ด ท่าทางน่าอร่อย ฉันจอดรถแล้วพาเขาเดินตรงไปที่ร้านริมถนน และยังคงเลือกนั่งโต๊ะที่ห่างไกลผู้คนเช่นเดิม ตอนนี่เกือบบ่าย

สองแล้ว ในร้านจึงมีลูกค้าอยู่ไม่กี่คน ฉันเรียกเด็กเสิร์ฟมาสั่งอาหาร โดยเลือกสั่งข้าวหน้าเปิดสองจาน ของฉันเอาแบบธรรมดา และสั่งแบบพิเศษให้นายเจมส์ พร้อมกับน้ำอัดลมอีกสองขวด

“เจมส์กินข้าวหน้าเปิดเป็นไหม” ฉันถามพลางเทน้ำอัดลมใส่แก้วให้เขา ระหว่างนั้นฉันก็สังเกตเห็นว่าคนในร้านล้วนมองมาที่เขาเป็นตาเดียว คงเพราะหน้าตาของเขา ในขณะที่นายเจมส์ไม่มีท่าจะสนใจสักนิด เขาคงชินแล้วกับการถูกจ้องมอง แต่ฉันนี่สิยังไม่ชินสักที

“ไม่รู้ ยังไม่เคยกิน แต่เดี๋ยวผมกินแล้วจะบอกบ๊วละกันนะว่ากินเป็นหรือเปล่า” เขาตอบพร้อมรอยยิ้มยั่ววนเช่นเดิม

“เจมส์ ทำไมไม่เรียกน้ำว่าน้ำบ๊ว เรียกว่าบ๊วเฉยๆไม่น่ารักเลยนะ” ฉันถามแกมสั่งสอนเขา

นายเจมส์ยกแก้วน้ำอัดลมของเขาขึ้นดื่มอีกใหญ่ ก่อนจะถามว่า “ก็มันเป็นกฎที่ผมตั้งไว้ บ๊วสิมาแล้วเหอ”

“จำได้ แต่น้ำไม่เข้าใจว่า เจมส์จะตั้งกฎบ้าบออันนั้นขึ้นมาทำไม” ฉันถามซักโมโหตะหงิดๆแล้ว

“ไม่รู้สิ ผมไม่อยากจะให้เป็นน้ำมั้ง ผมไม่ได้อยากมีน้ำ แต่ผมอยากมีเพื่อน บ๊วเป็นเพื่อนผมได้ไหม” เขาถามฉันหน้าเศร้า ในขณะที่ฉันอึ้งเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว ก็จำไม่ได้

“เจมส์ สำหรับคนไทยนะระบบเครือญาติเป็นสิ่งที่สำคัญมากรู้ไหม อย่างน้ำกับเจมส์ เราสองคนผูกพันกันทางสายเลือด แม้น้ำจะไม่เคยรู้จักหรือรู้ว่าเจมส์มีตัวตนอยู่ในโลกนี้มาก่อนเลย แต่ในวันแรกที่น้ำรู้ว่าเจมส์เป็นหลานของน้ำ น้ำก็มีพันธะที่จะต้องรักและดูแลเจมส์ เพราะเราเป็นญาติกัน ชาวตะวันตกคิดยังไงน้ำไม่รู้ แต่คนไทยคิดอย่างนี้ ถ้าเจมส์อยากให้น้ำเป็นเพื่อนเจมส์ น้ำก็เป็นได้ แต่ความเป็นญาติของเราก็ยังคงอยู่ตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลง” ฉันอธิบายด้วยความอดทนไม่แน่ใจว่าเขาจะเข้าใจหรือเปล่า แต่มันก็เป็นสิ่งที่ฉันควรจะสอนให้เขารู้ เพราะถึงยังไงเขาก็เป็นคนไทยครึ่งหนึ่งเหมือนกัน

“รักเหอ” เจมส์พึมพำเสียงเบา ปล่อยรอยยิ้มชวนตะลึงออกมาฉาบทั่วใบหน้าคมคาย

ฉันยิ้มตอบพยายามบังคับใบหน้าตัวเองไม่ให้แดงอย่างยากลำบาก เวลา

นายเจมส์ยิ้ม เขาดูหล่อเหลาขึ้นกว่าเดิมอีกสิบเท่า และดูมีเสน่ห์ขึ้นเป็นทวีคูณในเวลาที่เขาไม่กวนโมโห ถ้าฉันพยายามทำความเข้าใจเขาให้มากกว่านี้ ฉันก็อาจจะ เป็นน้ำที่ดื่มได้ และสามารถกล่อมเกลามาให้เขาเป็นหลานที่ดีได้เช่นกัน

เราสองคนนั่งจ้องตากันครู่หนึ่ง ข้าวน้ำเปิดของเราถึงพอดี เด็กเสิร์ฟ ขาวหมวยวางจานข้าวตรงหน้าเราทั้งคู่ แต่อ้อยอิงตรงนายเจมส์นานหน่อย พลัง ทั้งสายตาให้ นายเจมส์จ้องตอบด้วยสายตาแพรวพราว ยิ้มน้อยๆจนสวาน้อยหน้า แดงกำ เदनกลับร้านแทบไม่ถูก ดูท่าหลานฉันจะเจ้าชู้ไม่เบาแน่ นี่ ชอบสบตากับ สวาๆ แต่มีท่าทางไม่เป็นมิตรกับผู้ชาย

“บัวไม่กินข้าวหรอ” เขาร้องถาม ตักข้าวคำแรกใส่ปาก

“กินสิ” ฉันตอบพลังจ้องมองวิธีการกินของแกแล้วเริ่มทำหน้าที่น้ำที่ดื่มทันที

“เจมส์ กินแบบนี้ละ เอาช้อนคลุกให้เข้ากันก่อน ใส่ซอสได้ถ้าชอบกินเค็ม แล้วชิงตองกับผักบั้งต้ม เอาไว้กินแก้มกันแก้เลี่ยน” ฉันสอนเขากินพลางทำให้ดู

นายเจมส์หัวเร็วมากในเรื่องการกิน เพียงแป๊บเดียวเขาก็พิสูจน์ให้ฉันเห็นว่ากินเป็นด้วยการร้องสั่งงานที่สองมากินเอง พร้อมกับแลกลายตากับสวาหมวย อีกครั้ง

ฉันหัวเราะเบาๆด้วยความเอ็นดู ยิ่งสวาๆมองเขามากเท่าใดฉันก็ยิ่งปล้ม การอยู่กับเขาทำให้ชีวิตของฉันตื่นเต้นขึ้นเยอะ เขาเถอะ ถ้าเขายังไม่พร้อมจะเรียก ฉันว่าน้ำก็ปล่อยเขาไปก่อน เด็กรวยรุ่นไปบังคับมากก็จะเตลิดไปเสียเปล่าๆ เอาไว้ เขาเข้าที่เข้าทางแล้ว ฉันค่อยสลายกฎของเขาแล้วตั้งกฎของฉันขึ้นมาแทน พอ นายเจมส์กลับไปนิวยอร์กที่สี่มจะต้องประหลาดใจที่ลูกชายของเธอเปลี่ยนไปเป็นคนละคน แม้ฉันเพิ่งจะมีหลานชายได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงดี แต่ฉันก็ตั้งใจว่าจะเป็น น้ำสวาที่ดีของเขาให้ได้

“บัว จอตรงทำไม ยังไม่ถึงบ้านเลย” เขาร้องถามเมื่อฉันจอตรงตรงข้าง ทางก่อนถึงบ้าน

“น้ำจะซื้อขนมปัง คุณก็ แล้วก็เค้กให้เจมส์ เจมส์ชอบกินขนมใหม่” ฉันถาม พลางพาเขาลงจากรถ วันนี่ที่จอตรงแทบจะไม่มีเลย ฉันเลยต้องจอตรงไกล จากร้านแล้วเดินไปซื้อ

“ไม่ ของพวกนั้นผมกินเบือแล้ว ผมอยากกินขนมไทยมากกว่า” เขาตอบ

พลางเดินตามฉันมา

“เอาไว้นำพาไปซื้อที่ตลาด แต่ตอนนี้ต้องซื้อขนมปังก่อน เพื่อตอนเช้าปังให้เจมส์กิน” ฉันพาเขาเข้าไปในร้านเบเกอรี่เจ้าประจำ คนขายเห็นฉันก็รีบมาต้อนรับ

“หนูบัว วันนี้รับอะไรดีจ๊ะ อุตายวันนี้มีพ่อนุ่มน้อยหน้าตาดีตีมาด้วยใครอะ” ป้ากรองเจ้าของร้านถามทันทีด้วยความสนใจ

ฉันยิ้มตอบพลางดึงเจมส์มาโชว์ข้างหน้า

“หลานบัวเพิ่งมาจากนิวออร์ลีเมื่อวานนี้” น้ำเสียงฉันภูมิใจนิดๆ ก็หลานชายฉันรูปหล่อ

“เจมส์ให้ว้ากรองสิจ๊ะ” ฉันบอกเสียงใส

“ให้ว้าทำไม เธอยังไม่เห็นทำอะไรให้ผมสักหน่อย ผมต้องขอบคุณเขาด้วยเหรอก” นายเจมส์พูดพลางมองหน้าฉันสลับกับหน้าป้ากรอง

(((**เพ็ล้ง!!**))) เสียงหน้าฉันแตกดังสนั่น เด็กบ้านี่พูดตรงเป็นไม้บรรทัดเลย

“ขอโทษนะคะป้า คือแก็ไม่ค่อยรู้วัฒนธรรมไทยเท่าไร” ฉันหันไปพูดกับป้ากรอง ก่อนจะหันกลับมาพูดกับนายเจมส์ผ่านไรฟันที่ขบกันแน่นว่า “เจมส์การให้ว้าเนี่ยนอกจากจะทำตอนขอบคุณแล้ว เขายังให้ว้าตอนทักทายกันด้วยนะ ก็เหมือนจูบนั่นแหละ”

พ่อตัวดีมองฉันพลางพยักหน้าหงึกๆ “ก็ผมไม่รู้นี่ ทำไมบัวไม่บอกผมก่อนละ” เขาถอยหน้าถอยตาตอบ

ฉันกัดฟันกรอดๆคิดในใจว่า ‘ฉันผิดเองๆ’

“น่ารักจริงๆเลยหลานหนูบัวนี่ เอานี่ป้าให้ คราวนี้ให้ว้าป่าได้หรือยัง” ป้ากรองยกคูกี้ถู่ใหญ่ให้นายเจมส์ทั้งถู่เลย นายเจมส์ยกมือให้ว้า ก่อนจะรับมาถือไว้

“ป้าน่ารักจริงๆเลย ก่อนมาเมืองไทยผมได้ยินว่าคนไทยใจดี พอมาจริงๆแล้วไม่มีผิดหวังเลยอะ คนไทยทั้งสวยทั้งใจดี” เขาหยอดคำหวานด้วยดวงตาแพรวพราว ในขณะที่ป้ากรองหัวเราะชอบใจ ยกขนมปังกรอบให้พ่อคนเสน่ห์แรงอีกหนึ่งถู่ใหญ่

“ป้ากรองคะ ขอขนมปังโฮลวีตสองแถวค่ะ” ฉันพูดเพื่อดึงความสนใจของป้ากรองกลับมา แกร็บกุสิ่กุจออกไปหยิบสินค้าให้ฉันทันที ใสถู่แล้วส่งให้ ในขณะที่ฉันล้วงเงินออกมาจ่าย

“มีหลานตั้งแต่เมื่อไรฮึหนูบัว ทำไมป้าไม่เห็นรู้เลย” แถ่อยถามเบาๆ
“หนูก็เพิ่งรู้เมื่อวานนี้แหละป้า คือนายเจมส์ก็เป็นลูกของลูกของพี่สาวแม่
หนูนะค่ะ” ฉันทพยายามลำดับญาติ

“ไอ้โฮ ห่างกันเป็นวาเลยนะ ถ้าบอกว่าเป็นแฟนหนูป้าก็เชื่อ” แถ่กระซิบ
กระซิบบอก

“ป้า!! จะเป็นไปได้ยังไง แถ่เป็นหลานบัวจริงๆเพิ่งอายุ 17 เอง เด็กลูกครึ่ง
โตไว นี่ถ้าพี่ดันแฟนบัวมาได้ยินรับรองโกรธตายเลย” ฉันทกระซิบตอบพร้อมกับ
หัวเราะ

“ป้าล้อเล่น แต่หนูกับเด็กนั่นหน้าคล้ายกันนะ” แถ่พูดพร้อมกับชี้ไปที่นาย
เจมส์ซึ่งกำลังก้มหน้ามองเค้กแบบต่างๆอยู่

“คล้ายกันหรือป้า หนูว่าไม่เห็นคล้ายเลย เขาออกจะหน้าฝรั่ง แต่หน้าหนู
ดูยังไงก็ไทยสนิท” ฉันทค้านอย่างไม่เห็นด้วย

“อืม... ไปดูดีๆเถอะ เชื่อสายตาคนแก่สิ ตาของหนูกับเขาเหมือนกันมาก
เลย” ป้าครองยืนยันอีกครั้ง

ฉันทหันกลับไปมองนายเจมส์อีก ก่อนจะหันกลับมาคุยกับป้าครองต่อ

“อาจเป็นไปได้ เพราะนายเจมส์เคยบอกหนูว่าหน้าเหมือนแม่เขามาก
หนูไปก่อนนะป้า” ฉันทบอกลาแล้วก็ดึงนายเจมส์ออกมาจากร้าน

ตลอดทางที่เดินกลับรถฉันทแอบมองหน้านายเจมส์ พยายามหาความ
เหมือนที่ป้าครองบอก แต่ก็มองไม่เห็นสักที

“เฮ้อ...” ฉันทถอนใจอย่างโล่งอก ความจริงเขากับฉันทหน้าเหมือนกันก็ดี
เวลาที่คนมองเราจะได้คิดว่าเป็นญาติกัน ไม่ใช่มองว่าฉันทเป็นหญ้าแก่ที่จ้องจะ
เขมือบโคอ่อน

“บัว บัวนั่นแฟนบัวไซเปลา” นายเจมส์สะกิดฉันทพลางชี้ให้ดูที่ฝั่งตรงข้าม
ฉันทมองตามไปสลับเข้ากับร่างสูงโปร่งคันทา พี่ตันแน่ๆ พี่ตันกำลังเดินเข้าไป
ในร้านเสริมสวยฝั่งตรงข้าม แต่พี่ตันไปทำอะไรในร้านเสริมสวยล่ะ ฉันทรีบดึง
นายเจมส์หลบหลังตู้โปรชณีย์ที่อยู่ข้างหน้าทันที กอดหัวของเขาให้ก้มต่ำลง ในขณะที่
ที่ฉันทสอดตาออกไปมองฝั่งตรงข้าม

เวลาผ่านไปครู่เดียว พี่ตันก็เดินออกมากับผู้หญิงสวยจัดคนหนึ่ง ฉันทแทบ
จะร้องกรี๊ดออกมาทันที ดีแต่ห้ามใจไว้ได้ทัน พี่ตันเดินออกมาจากร้านเสริมสวย

เขาตั้งประตูไว้ให้ผู้หญิงที่มาด้วยกันก้าวออกมาจากร้าน ผู้หญิงคนนั้นพิมพ์ขอบ
คุณพร้อมกับยิ้มบาดใจให้เขา

‘ใครกันนะผู้หญิงคนนั้น’ ฉันคิดในใจ สวยมาก ตัวเล็กบอบบาง ผิวขาวจัด
เขาทั้งสองเดินคู่กันไปยังรถเก๋งคันงามที่จอดอยู่ พี่ตื่นเปิดประตูให้ผู้หญิงคนนั้น
ก้าวขึ้นไปนั่ง ส่วนตัวเขาวิ่งอ้อมไปประจำที่คนขับ แล้วรถเก๋งคันงามก็เคลื่อนที่จาก
ไป

ฉันออกมาจากหลังตู้ไปรษณีย์มองตามรถคันนั้นไปจนลับตา ตามตัวเองว่า
‘นั่นรถใคร แล้วพี่ตื่นไม่ทำงานหรือ’ ฉันจะต้องรู้ให้ได้

“บัวกลับบ้านกันเถอะ” เสียงนายเจมส์ร้องเรียกตึงสติฉันกลับมา ฉันรีบพา
เขาขึ้นรถกลับบ้านทั้งๆที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ภาพความสนทนาระหว่างพี่ตื่นกับ
ผู้หญิงคนนั้นวนเวียนเข้ามาในหัวตลอดเวลา

